

Knihy Zihozemě 4

Jan Rampas

JAN RAMPAS

KNIHY JIHOZEMĚ 4

KNIHA 4 - ČÁST PRVNÍ

PŘEDVOJ

Události odehrávající se v mezidobí před korunovaci lorda Allistara a vypuknutím občanské války

I. Neznámo kdy, neznámo kde

Jeho jméno bylo Gorazd. Ale znali ho i pod jmény Gorazd Přeběhlík, Gorazd Zrádce či dokonce Gorazd Vrah. To ale bylo kdysi. Nyní byl jen Gorazdem. Mužem, který byl sám v pustině a umíral. Všichni, se kterými se vydal na cestu do Cirrady, ho opustili. Někteří odešli dříve, jiní později, ale nikdo se již nevrátil. Gorazd zůstal sám, ležel u dohasínajícího ohniště a cítil, že umírá. Jeho slabost, kterou prve cítil v konečcích prstů na nohou, se šířila do všech částí těla. Kudy prošla, tam zůstával jen chlad.

Daleko za písečnými dunami a nekonečnými vrcholy hor pomalu vycházela Světloňska, naděje dalšího dne pro umírajícího muže. Proč jen nezůstal v Haenoru? Proč se vydal na cestu s Cyriliásem? Proč se jen nechal přesvědčit... Gorazd nemohl přijít na odpověď. Navíc byl již příliš slabý, aby přemýšlel. Utlumil ve své hlavě vše, co mu připomínalo věci, které byly. Začal se na svět dívat jako na shluk obrazů, které se před jeho očima zjevovaly a zase pozvolna bledly. Pozoroval je a zapomínal na bolest. Pomalu ale jistě se viděl, jak vstává a odchází. Bledne jako ony obrazy kolem. Odchází na lepší místo, do lepšího času. Chlad jeho nohou ho ale přesvědčil o tom, že se zatím nikam nechystá. Ještě musí ležet. Alespoň pár hodin. Pak zemře a odejde.

Už se začínal loučit a přehrávat si příběh svého života. Příliš krátký, ale i tak bohatý. Zkusil odhadnout, kolik času uplynulo od odchodu posledního z jeho nevěrných společníků. A co s nimi bude dál. Elfka byla mrtvá, ostatní odešli hledat svůj osud. Do Cirrady? Zpátky do Haenoru nebo do Vejenej? Nebo skončí jako on, Gorazd, v těchto nehostinných písečných pustinách?

Gorazd si právě přehrával své hvězdné dny. Vrchol slávy na dvoře krále Mithrandira v Haenoru. Ale nestačil si ani v hlavě znovu vybavit obraz trůnního sálu a erbů všude na stěnách, když ho přemohla slabost a na okamžik usnul. Do deliria následně upadl ještě několikrát. Pokaždé bylo delší a příjemnější než to předchozí. Začínalo být jasné, že další může být zároveň i poslední.

Než ale mohl Gorazd znovu usnout, objevil se za již dávno vyhaslým ohništěm malý plamínek světla. Míhal se ve vzduchu a postupně vystřídal celou škálu barev od červené až po tmavě fialovou. Pak se začal zvětšovat. Gorazdovi to připadalo jako několik hodin, ale bylo to vlastně jen několik minut, dokud nenabral plamínek tvaru velkého oválu a nezačal vydávat obrovskou energii. Ta sálala všude okolo, jako kdyby procházela nějakou trhlinou a snažila se zde v pustině zanechat co nejvíce zachytit pro případ, kdyby se trhlina opět uzavřela. Když prostor okolo oválu, který neustále měnil barvu, konečně doslova pulzoval energií, ovál se rozevřel a vyšlehlo z něj jasné světlo. Gorazd na chvíli oslepl, aby následně spatřil, kterak z pulzujícího oválu vystoupila dvojice mužů. Oba byli oděni v dlouhých bílých ruchách, na hlavách měli kapuce a byli bosí. Jeden držel v ruce podivný světélkující kamínek. Když sestoupil do písku, několikrát si s ním ještě pohrál v rukou, dokud ho nedal pomalu do kapsy. Tím okamžikem světlo zhaslo, ovál se rozplynul a zůstala jen ona prapodivná energie, která pulzovala všude okolo.

Muži přešli ke Gorazdovi, který neměl sílu promluvit, a prohlédli ho. Mluvili sice jazykem dalekého severu, kterému Gorazd obtížně rozuměl, ale přesto byl schopen rozpoznat, o čem mluví. Jeden z příchozích si prohlížel jeho rány a dotýkal se jeho studených nohou, druhý vzrušeně gestikuloval a přecházel nad Gorazdem sem a tam. Najednou sáhl do kapsy, kam prve schoval kamínek, a vytáhl několik zelených bylinek. S těmi zamával ve vzduchu, načež si něco s druhým mužem řekli, opustili Gorazda a zamířili k ohništi. Tam několika zkušenými pohyby rukou rozdělali oheň a než se Gorazd nadál, už v kotlíku (kde ho jen vzali?) vařili odvaru z oněch bylinek. Když byl hotov, posadili muži Gorazda k ohni a dávali mu po malých doušcích napít lektvaru z kotlíku. Ten chutnal jako něčí moč smíchaná s trávou. Ale Gorazd jej pil plnými doušky. S takovou vervou, až se zalykal. Byla to totiž jeho jediná naděje. Jediná cesta, jak mohl uniknout smrti. Buď mohl vypít odvar z moči a trávy, nebo zemřít osaměle v poušti kdesi u pobřeží Cirrady. Tím by ale nic nedokázal a celý jeho život by vlastně nedával smysl. Byl přece předurčen k velkým věcem. Říkal to i ten prorok. A možná i proto jsou tady tito muži - kteří, když se Gorazd pozorně podíval, vlastně toho proroka silně připomínali. Možná, že je Gorazd dokonce tak podstatný, že pro něj nyní přišli, aby ho zachránili. Náhoda to jistě nebyla. Ale

samozřejmě k tomu nedojde ze dne na den. Teď musí pít onen dryák a doufat, že se uzdraví.

Léčení trvalo jistě několik dní. Gorazd během nich ležel u ohniště, dva muži ho krmili prapodivnou hustou kaší, dávali mu pít onen dryák a z dlouhé chvíle mu stále něco vykládali. Gorazd se po čase naučil základní opakující se fráze jejich jazyka a tak zkoušel odvodit, co že mu vlastně říkají. Pravděpodobně to bylo něco o nich, odkud pocházejí a proč přišli. Pak také pořád zmiňovali „zdroj“. Prý jim dává sílu a uctívají ho jako relikvii. Díky němu, tvrdil jeden z mužů, rychle stárnou, ale neumírají. Zároveň starší členové jejich řádů získávají věštecké schopnosti. A všichni členi pak mohou pomocí „zdroje“ cestovat, kam se jim zamane. Za cenu jen trochy energie, kterou dodává kámen, který mají s sebou. Kámen pak Gorazdovi také ukázali. Byl maličký, prapodivného tvaru a lehce světélkoval. Prý se musí čas od času dočerpávat energií, jinak hrozí, že se ti, kdo pomocí něj cestují, zaseknou v prostoru a nikdy se nevrátí ani tam, odkud přišli, ani nedorazí tam, kam míří.

Toto všechno Gorazd od mužů-proroků pochytil. Díky jejich péči mezitím sílil a začínal věřit, že má stále naději přežít. Po pár dnech již sám chodil, a ač stále nemluvil, pokoušel se posunky domluvit se zachránci. Ti mu ale nevěnovali příliš mnoho pozornosti, protože mezi sebou diskutovali o nějaké dvojici poutníků. Gorazd získal po pár dnech, kdy muže pozoroval, pocit, že by se mohlo jednat o prince Merciona a princeznu Shuriu. Proč o nich ale muži mluvili, nezjistil.

Za dalších několik dní byl již Gorazd skoro opět při síle a muži mu přestali dělat onen zázračný nápoj z bylinek. Navíc ho prý budou brzy moci „nechat jít“. To Gorazda vyděsilo. Myslel, že ho muži vezmou tam, odkud přišli. Nechtěl zůstat v poušti a znovu čekat na smrt. Když posunky naznačil, že chce odejít s nimi, muži zavrtěli hlavou. „Tam, kam jdeme, je to jen pro členy řádu,“ řekl jeden z nich odmítavě. Ani další prosby nepomohly, muži řekli Gorazdovi, že s ním zůstanou ještě poslední noc a vydají se zpět domů. Gorazd už měl ale v tom okamžiku plán. Nechtěl zůstat v poušti v Cirrdě. Chtěl tam, odkud přišli oni poutníci a získat to, díky čemu ho byli schopni vyléčit. A ten svítící kamínek, který jim umožnil najít ho. Bylo ale jasné, že mu tato jeho přání poutníci nesplní. Proto bylo na Gorazdovi, aby použil své triky a dopomohl si ke splnění svých tužeb sám. A tak, věren své pověsti a charakteru, oné poslední noci v pustině počkal, dokud proroci neusnuli. Tu se přikradl k

ohništi, našel jeden ostrý kámen a oba dva je podřezal. Prvního zlikvidoval tak rychle, že se ani nestihl pohnout. Druhý, ten s kamenem, se však bránil. Gorazd mu tak položil ruce na krk a začal ho škrtit. Když muž povolil, pro jistotu ho ještě Gorazd vzal ostrým kamenem pod krkem, načež se zmocnil obsahu jeho kapes. Stál pak nad mrtvolami obou mužů, kteří mu zachránili život, prohlížel si jejich bílé hábity zamazané krví, a v rukou si pohrával se světléčkujícím kamínkem.

„Chci pryč odsud. Tam, odkud přišli oni. Chci do bezpečí,“ pomyslel si Gorazd a bezmyšlenkovitě stiskl kámen. V okamžiku se okolo něj otevřel proud světla. Do něj Gorazd vstoupil a na okamžik zmizel v barevné spirále. Ta se velmi pomalu začala rozměšňovat a měnit, až se před Gorazdem objevila zelená zahrada porostlá stromy a ze všech stran obklopena vysokou zdí. Naproti Gorazdovi stála dvojice mužů v bílých hábitech a oranžovýma svítícíma očima.

„Vítej, Gorazde.“

Gorazd pokynul na pozdrav.

„Kde jsou naši bratři? Přijdou za tebou?“

„Jsou mrtví. Zabili...zabili je banditi. Přežil jsem jenom já,“ zalhal okamžitě Gorazd.

„Ach tak ... To je nemilé,“ zamračil se jeden z proroků. „Musím informovat ostatní. Počkej zde.“

„Můžu zůstat?“ vyhrkl bezmyšlenkovitě Gorazd. „Udělám ... udělám cokoliv. Prosím. Nemám se kam vrátit.“

„Uvidíme. Musím si nejdříve promluvit s bratry,“ řekl odcházející prorok s oranžovýma očima. Nezněl však odmítavě.

Gorazdovi poskočilo u srdce. Byl naživu, zachráněn a v bezpečí. Jen nabere trochu sil a vědomostí a vydá se po stopách Cyriliase alias Mezka. Nechal ho v poušti zemřít jako psa. Něco takového nemůže on, Gorazd, nechat jen tak být. Musí se pomstít. Za každou cenu. Po tom všem na to má nejen nárok, ale i právo.

II. Nomar

Místnost bývalého trůnního sálu byla nyní jen velkou pobořenou ruinou, proto museli spiklenci jednat v jediné zachovalé části hradu, jež před vypleněním vodními lidmi a před přestěhováním císaře (což byl titul, kterým se nyní králové Cirrady nechávali oslovovat) tvořila pokoj panstva, pod nímž dlelo služebnictvo. Z mnoha komnat, balkónků a věžiček ale nyní zbylo jen kamenné schodiště vedoucí do prvního patra, kde vznikla mezi sutinami podlouhlá zastřešená místnost. Okenní tabule sice byly vysypány a krb se zřítil, ale s dostatečným množstvím loučí a s teplým létem venku bylo v místnosti docela příjemně a svěže.

Spiklenci byli rozesazeni okolo velkého kulatého stolu, u něž bylo připraveno okolo dvaceti míst. Uprostřed stolu stála malá uzamčená truhlice. Na jediném místě u stolu pak byl položen dlouhý purpurový ubrus s vyobrazeným erbem hostitele. U tohoto místa byla také přistavěna židle vykládaná ebenovinou. Ostatní židle byly tvořeny jen dřevěnou konstrukcí a vlněnými opěrkami.

Na příchod spiklenců a na jejich následné obsluhování čekali několik v bílém oblečených kuchařů a dva lokajové v dlouhých plandavých kalhotech a pytlovité zástěře. Jejich ochranu pak měl zajišťovat pultucet vojáků v plátěné zbroji. Každý měl za pasem meč a na zádech kuši. Na hlavě pak měli těžké ocelové přilbice. Vůdce spiklenců před svým nedobrovolným exilem stihl ukrýt i několik truhel střelného prachu, jedné z nejcennějších surovin Vejeneje. Nyní je ale jako cenné vyjednávací prostředky raději skryl v nepoškozených sklepeních pod hradem. I tam je ale hlídala dobrá dvacítká jeho osobních mužů.

Místnost profukoval vlahý večerní vánek, Světloňoška pomalu pohasínala a vše bylo připraveno na setkání. Na setkání mužů s nemalými úmysly a cíly, ovšem také s muži s nevýhodnými pozicemi. Spiklenci již přes pět dlouhých let plánovali pomstu. Plánovali svůj mocenský návrat. Svou restauraci. A nyní nastala ideální doba. Od doby velkých bouří na západě Vejeneje vlastně ta vůbec nejpříhodnější.

Lord Allistar se hodlal prohlásit králem a zlikvidovat veškerou opozici. Generál Paelon, jeho dlužník a de facto vlastník, jistě zuří a chystá se mu to překazit. A kdo mohl těžit z následné krize více než právě spiklenci?

Než ale mohli cokoliv podniknout, museli dojednat podrobnosti a rozdělit si úkoly. A to nejlépe stranou od středobodu dění. Proto se schůzka konala v troskách Nomaru. A proto v pozdních večerních hodinách při nejmenším možném množství vojáků. Mělo se zde rozhodovat o věcech největší důležitosti. Ale při co nejmenším množství uší i očí.

Jako první dorazil sám vůdce spiklenců lord Ulldart z Errolu. Jeho široká býčí tvář s masivními prošedivělými kotletami po stranách působila společně s jeho mohutným propracovaným tělem a obrovskými rukama jako kdyby patřila zápasníku, nikoliv váženému šlechtici. Lord Ulldart vzbuzoval respekt u přátel a strach u nepřátel. Uměl si jít za svým i přes mrtvoly, stejně jako dokázal ustoupit a pomoc příteli v nouzi. Jeho temně hnědé oči pak dokázaly vidět hluboko do nitra každého člověka, dobrého či zlého.

Lord Ulldart byl přítelem Ras Pharas, synovcem krále Anduira a bratrancem jeho synů. Navíc byl také kmotrem princezny Faory. Vždy byl věrným mužem krále a pro jeho rodinu by i zemřel. Proto byl také prvním na seznamu odpůrců režimu lorda Allistara. A proto musel opustit nejen svůj domov-Errol-ale také celé království Vejenej a uchýlit se do exilu Svobodných zemí. Tam čekal na chvíli pomsty. Skrýval sebe i princezny, na něž musel nyní dohlížet. Dokud nepřišel den, kdy byla oznámena korunovace lorda Allistara. Lord Ulldart ji bral jako symbol, jako symbol změny, jako symbol toho, že je na čase se do věcí vložit. Proto povolal vazaly a spojence.

Jako první příchozí se usadil ke stolu, opřel o jeho desku své mohutné ruce a vyčkával na ostatní spiklence.

Jako další přišel lord Skratos. Lord Skratos byl velvyslancem Vejeneje ve Svobodných zemích. A to již přes 30 let. Přežil minulý režim a jistě přežije ten další. Nikdy se do ničeho nepletl a možná by s touto taktikou vydržel až do svého konce. Kdyby ovšem lord Beoren ve jménu lorda

protektora nezkonfiskoval část jeho majetku. Tehdy se klidný lord Skratos rozzuřil a přidal se ke spiklencům, přičemž lord Beoren se pro něj stal hlavním nepřítelem.

Lord Skratos měl starou vrásčitou kostnatou tvář, na hlavě pár bílých vlasů a pod očima bezpočet vrásek. I přesto ale vypadal čile a energicky. Rozhodně byl pro své kontakty ve Svobodných zemích mocným spojencem. Lord Skratos pozdravil lorda Ulldart a usadil se u stolu naproti němu.

Pak přišel sám velký Lyszek, pán města Scacre a dlouholetý přítel lorda Ulldarta. Lyszek měl bystrý krysí obličej a mohlo mu být mezi čtyřiceti a padesáti. Lord Ulldart ho znal již roky. Znal ho vlastně od doby, kdy Lyszek otročil v docích. Pak ho znal v době, kdy se dostal do kontaktu s vůdci města Scacre. A nezapomněl na něj ani, když ty vůdce zničil a spolu s dalšími mocichtivci se dosadil na jejich místo. A Lyszek tu důvěru nezapomínal. Lord Ulldart v něm našel nejen hostitele ale i spojence ve své věci.

Lyszek se nabídl dodat lodě a muže potřebné k získání Ras Pharas. Nebylo jich mnoho ale lepší něco než vůbec nic.

V závěsu za Lyszkem pak přicházeli další muži. Několik mužů byli bývalí členové Velké rady, nyní exulanti a staří přívrženci krále. Další muži pak byli bohatí muži Svobodných měst. Další hosté pak ani nebyli muži-byli to tři trpaslíci ve starých krojích a s helmicemi pod paží a jedna bytost o velikosti lehce přes dva metry mající pouze jedno oko, zato ale zlaté náušnice s pravým diamantem v každém uchu. A úplně jako poslední přišly dvě dívky.

Jedna z nich byla plavovlasá, měla dlouhé řasy a podmanivé oříškové oči. Druhá byla o pár let mladší než první, měla vlasy rudé jako oheň, pleť opálenou jako by od nejžhavějšího světla a její oči byly černé jako noc. První z dívek se jmenovala Faora z Ras Pharas, druhá pak Aona. Obě byly princezny Vejeneje a nyní svěřenkyně lorda Ulldarta. A Faora byla navíc ještě dědička, jelikož všichni její bratři byli „indisponováni“. Caelis nezvěstný, Berethor těsně před popravou a Mercion možná kdesi v poušti Cirrady, možná již také mrtví.

Právě ji chtěl lord Ulldart dosadit na trůn a ze sebe učinit jejího poručníka do doby než se princezna vdá. Právě ona byla tou záminkou, proč se zde spiklenci vlastně sešli. Chtěli vést válku v jejím jménu.

Princezna Faora se usadila na židli, kterou přistavil jeden ze sloužících v místnosti.

Princezna Aona se hostům pouze uklonila a odešla zpět do svých komnat. Nikdy neměla ráda politiku, a pokud se jí nutně netýkala, dávala raději přednost čtení a hraní s koňmi. Proto ji také její sestra posměšně říkala „koňačko“. Aona je měla raději než leccaké lidské bytosti. Trávila na nich hodiny jízdou, hřebelcováním a dokonce uměla i sundat a nasadit podkovy. Sama říkala, že kdyby se nenarodila jako princezna, chtěla by se narodit jako klisna.

„Vidím, že jsme všichni. Je tedy ten správný čas začít,“ vzal si slovo lord Ulldart.

„Situace je následující: lord Allistar, řečený Uchvatitel, má v plánu nechat sebe a svůj rod korunovat korunou starých králů a tím sjednotit říši. Jeho věritel generál Paelon pak má v plánu získat od něj lodě a vytáhnout na Haenor pro ten svůj starodávný „Zdroj“, přičemž netuší o Allistarově zradě. Vše spěje k vojenskému konfliktu. A ať v něm vyhraje kterákoliv strana, říše z něj vyjde oslabena.

Proto podle mého právě nyní nastal čas zúročit naše plánování a přípravy. Právě nyní musíme vytáhnout do boje a získat království opět pro ty správné ruce.“

„S tím s Vámi, ctěný lorde souhlasím,“ ozval se lord Skratos, „ale co ostatní zúčastnění? Co princ Mercion? Co rukojmí lorda Allistara? Co trpaslíci, elfové? Počítají s nimi Vaše plány?“

Lord Ulldart se usmál a olízl si rty.

„Jistěže můj příteli. Merciona usilovně hledá rota mých nejlepších bojovníků a informují mě o každé stopě. Troufám si dokonce tvrdit, že jsme nyní nejbližší za celých pět let. On a jeho „poselstvo“ jsou nyní na samé hranici pouště a vracejí se. Alespoň tak hovoří mé zprávy. Stejně tak ale mohou být samozřejmě mrtví a s tím je třeba počítat.

A trpaslíky, elfy a další nespokojence chci samozřejmě získat pro naši věc. Skřetí hrozba je příliš blízko a příliš aktuální než aby nereagovali na mou výzvu k dosazení „správného“ krále a nastolení míru. Čeká nás větší bitva, než jsou malé potyčky o moc ve Vejeneji. Anebo tuto frázi alespoň použijeme při vyjednávání.“

Chvíli si spiklenci spokojeně mumlali, pak promluvil člen trpasličí delegace. Byl váženým členem královského trpasličího dvora v Goinii, příbuzným samotného krále a vůdcem organizace Trpasličí klan, bojující

za samostatnost trpaslíků v rámci Jihozemě. Lord Ulldart si ho jako spojence velmi považoval.

Trpaslík se jmenoval Dveorg a nosil přídomek Krátkonoš. Měl dlouhé zapletené vousy, lesklé železné brnění a silnou pozlacenou sekýru u nohou. V husté šedivé kštici mu zvolna prosvítalo několik bílých pramínek, takže mezi trpaslíky by věkově patřil mezi kmety a zkušené válečníky. A on tím také vsutku byl.

„Vaše plány jsou rozumné a jasné. Jsem poctěn, že jsem byl zrovna já poctěn tím, že mohu vyjednávat se svými bratry z Hrubého kamene. Také Vám jménem mého bratrance slibuji flotilu trpasličích bojovníků. Věříme, že právě Vy a Vaše věc konečně přinesete mír mezi národy lidí a trpaslíků.“

Lord Ulldart uctivě sklopil zrak a zlehka se uklonil. Dveorg ho napodobil a pak se opět uvelebil na židli. Lord Ulldart opět hovořil.

„Jak nyní můj přítele trefně poznamenal, již jsem začal některé plány realizovat a další přijdou na řadu po našem sezení. Malá trpasličí delegace se vydá potajmu do Hrubého kamene, aby získala místní trpaslíky. Pár mých lidských spojenců pak zamíří do měst odolávajícím snahám obsadit je od lorda Allistara. Dalších pár zamíří zpečetit spojenectví se Svobodnými městy Svobodných zemí a mí osobní poslové pak zamíří do dvou míst, o nichž si zatím nejsem jist-do Urilie a do Hvozdu.

Podle mého názoru nesmíme váhat a musíme bezpodmínečně udeřit. Čas nadešel, mí bratři spiklenci!“

Na toto zvolání všichni spiklenci vstali a s válečným pokřikem se napili z korbělů, jeden tlustší lord si pak odříhl. Po vyprázdnění pohárů opět všichni usedli, většina v trochu lepší náladě než při příchodu.

„A víte, že lord Allistar není jediným mocným nepřitelem?“ zeptal se znovu lord Skratos, přičemž nebylo pochyb o kom právě hovořil.

„Ale jistě. Mettela Puca, toho bastarda s nafouklým jménem, zkusíme získat pro naši věc. Když se to nepovede, zemře.“

Lord Beoren je velký nepřítel, který navíc nyní disponuje loďstvem Vejeneje. Ale přijde chvíle, kdy bude sám a nestřežen a tehdy si ho podají naši vrazi.

Lord Grimweld je sice muž velkých slov ale malých činů. Proto se ho pokusíme nejprve zastrašit a až poté ho zničíme.

Lord Sallor musí být zničen už jen za zrazení prince v době nejvyšší potřeby. Takové věci já neodpouštím.

A lordy Hanusse a Vakchuse se pokusím přemluvit já osobně. Jsou to rozumní muži a jistě poznají, že je lepší jít s námi než proti nám,“ odpověděl lord Ulldart věcně a jasně. Lord Skratos spokojeně přikyvl. Dostal svou odpověď.

V místnosti se rozhostilo ticho.

Lord Ulldart se zvedl od stolu a luskl na jednoho z přihlížejících sluhů. Ten zmizel z místnosti a vrátil se s podnosem naloženým kraby. Podnos položil na stůl, kde se po něm ihned začaly sápat ruce spiklenců. Poté následovaly další podnosy s pochutinami a hosté se dali do jídla.

Když odnesli první chod, počali se velcí páni vyptávat lorda Ulldarta na další části jeho plánu. Jeden druhému při dotazech nevěnovali příliš pozornosti. Dokud se ovšem úlisným pištivým hlasem nezeptal Lyszek.

„Říkáš nám, kam všude posíláš své muže. Já ale vím o tom, že máš v plánu odeslat mnohem víc svých mužů. Proč to před námi zatajuješ?“

„Nezatajuji vůbec nic, drahý příteli,“ řekl lord Ulldart a zazubil se, „Jen se mě na to ještě nikdo z vás nezeptal. Tak tedy: řekl jsem, že posílám mé trpasličí spojence na Hrubý kámen, další lordy pak do Urilie, Hvozdu a také v utajení do centra Vejeneje. To ale není vše. Další muže vysílám pátrat po Mercionovi, to již víte. Ale nevíte, že část z nich jsem z poslání odvolal a chystám se je vyslat k Haenoru a k Tirerumu.“

„A pročpak to? Leží snad Váš zrak také na tom prapodivném „Zdroji“?“ zeptal se znovu Lyszek.

„Nikoliv. Mé úmysly jsou prostší. Můj osobní muž, kterého posílám do Haenoru, nejen obhlédne skřetí síly, ale především sem k nám přiveze princeznu, nyní vlastně již královnu, Morrigen a její dvůr...“

„A jakou má pro nás královna cenu?“ zeptal se jeden obchodník posměšně.

„Velkou,“ odsekl lord Ulldart nyní již s vážnou tváří, „Je de fakto královnou Haenoru. A byla snoubenkou prince Caelise.“

„Jenže již není. Caelis je mrtvý,“ odvětil ostře jeden lord.

„Možná ano, možná ne. Každopádně podle mých posledních zpráv žije princ Mercion. A co může pomoci naší válce ve jménu jeho rodu než zasnoubení s dědičkou Haenoru?“

„Mistrné,“ musel přiznat Lyszek, „ale jak sem chcete Morrigen dostat? Okolí Haenoru se jen hemží skřetími čluny. A pak jsou tam ty proklatí Nordové a jejich nevypočitatelná povaha,“ dodal vzápětí.

„Přes skřetí hlídky proklouzneme a k Nordům se snad nepřiblížíme,“ řekl lord Ulldart a nedaje prostor k dalším otázkám hned pokračoval. „Takže můj osobní muž, kterému důvěřuji nejvíce, se vydává pro královnu Morrigen, aby ji zasnoubil s Mercionem a dodal váhu naší věci. Další poslové v Tিরerumu pak dojednejí dohodu s korzáry.“

„S korzáry?“ zvolal kdosi a jeden kupec si odplivl.

„Jsou prohaní a krutí. Neznají pravidla a nejsou důvěryhodní,“ ozval se lord Skratos.

„Ale jsou nyní spojenci generála Paelona Tarastara a základ jeho vojska. Proto ho tím, když je získáme na naši stranu, hodně oslabíme,“ řekl princezna Faora, jež se zvedla ze svého místa a přešla k místu, kde seděl její strýc, kterému se opřela o záda.

„Ale...ale...generál Paelon nemá jen vojsko pirátů. Spolupracuje s ním i několik Svobodných měst a žoldáci z císařství Cirrda,“ zvolal jeden lord původem z okolí Dol Anastasu.

„To se snad brzy změní,“ odvětil Lyszek s potutelným úsměvem směrem k lordu Ulldartovi. Ten se opět chopil vedení konverzace.

„A poslední část mužů, darovaná ctěnými muži Svobodných zemí, se vydá do srdce pouště a do sídla „císařství“, kde dojednejí sňatek mé sestřenice s některým urozeným generálem Cirrdy, jež by mohl posloužit jako politický oponent generála Paelona. Současná politická situace tam je pro nás sice neznámá, ale snad se naši společní muži brzy zorientují.“

Po těchto slovech vnesli do místnosti sloužící další pokrmy a debata se opět na chvíli přerušila...

„Takže - Vaše a tím pádem i Naše společné úmysly známe. Co tedy plánujete nejdříve? A co máme nyní dělat my?“ zeptal se lorda Ulldarta jeden kupec mezi sousty bažantí pečínky.

„Vy připravujte armádu a finance. Já zařídím zbytek. A tady naši trpasličí spojenci budou tak laskavi a po hostině se odeberou do mého soláru, kde s nimi projednám podrobnosti jejich cesty do Hrubého kamene. Pokud by ale ještě někdo z vás měl jakékoliv dotazy...no, jsem připraven je zodpovědět.“

Nikdo se již na nic nezeptal. Všichni hltavě jedli, jen Lyszek svýma vychytralýma očima jedlíky pozoroval a pomalu si nabodával maso na vidličku. Kyklop pak opatrně obíral křídlo a kosti, nikoliv maso, kousal svými velkými špičatými zuby.

Lord Ulldart pomalu dojedl, utřel si masnou pusou do rukávu a podíval se směrem ke Dveorgu Krátkonošovi. Ten pochopil a také rychle dojedl. Pak oba muži vstali, omluvili se a zamířili společně do soláru. Solár byla malá polorozpadlá místnost sloužící kdysi jako ubytovna vojáků. Nyní byla vyskládána polštáři a vytápěna malým ohništěm. Lord Ulldart zkontroloval, zda jsou s Dveorgem sami a pak jemu i sobě přitáhl křeslo k plápolajícím ohni v ohništi. Odkudsi také vytáhl dva poháry vína, z nichž ten plnější nabídl svému hostu. Ten samozřejmě neodmítl.

„Co ode mne potřebuješ, příteli?“ zeptal se Dveorg zdvořile. Lord Ulldart mu dolil pohár a pohodlně se usadil v křesle.

„Věci se dávají do pohybu. Skřeti brzy potáhnou dál a Vejenej jim bude stát v cestě. Musíme ji sjednotit pod regulérním vládcem, dokud ještě máme čas.“

„Rozumím. Slibuji, že se vynasnažím získat pro naši věc kohokoliv budu moci. Musíš ale pochopit, že po tom masakru po nezdařeném povstání před pěti lety mí bratři do dalšího jen tak lehce nepůjdou.“

„Toho se také obávám,“ přiznal lord Ulldart, „ale věřím ve tvé přesvědčovací schopnosti. Teď máme jedinečnou šanci, jenže ta může minout a my můžeme začínat od začátku. A to se nesmí stát!“

Dveorg přikývl a lord Ulldart mu opět dolil pohár. V předtím chladné místnosti se znatelně oteplilo.

„Draci, skřeti, lebečáci, Haenor, Vejenej, Cirrda, Nordové...všechno je náhle nějak komplikovanější,“ řekl Dveorg. Lord Ulldart přikývl.

„Na scénu se dostávají postavy, které by byly dříve ihned smeteny. A ty postavy drží moc. Hledají artefakty, rozvracejí říše, vraždí, smilní a kradou. Kam jen ten svět spěje,“ povzdechl si Dveorg.

„Proto jsme tu my,“ řekl lord Ulldart a pousmál se, „my musíme svět vrátit opět do normálu.“

„Když říkáš...ale bude to těžké,“ odpověděl Dveorg a zahleděl se zpříma do poháru.

„Co princezny? Nějaké úmysly?“ zeptal se po chvíli.

„Faoru provdám za někoho z Cirrdy a Aonu za někoho, kdo se připojí k naší věci. A nezapomínej na mé syny. Zvláště na Leose.“

Dveorg o Leosovi dobře věděl. Nyní mu bylo 21 let a byl prvorozeným synem lorda Ulldarta. Také byl ale zasnouben s Priscillou z Napleosu, jedinou dcerou lorda Beorena. To byla také největší potíž. Lord Ulldart ctil svátost manželskou a netroufl si se synem vytáhnout proti rodině. Raději zatím vyjednával a vyčkával.

„Leos je již dospělý muž a jistě baží po válce,“ řekl Dveorg.

„Však se jí dříve nebo později dočká. Ale zatím ho mám raději v bezpečí po mém boku.“

„A co se stane, víš...když zjistí tví muži, že princ Mercion...že už není,“ zeptal se najednou Dveorg. Ani sám nevěděl, jak k této otázce došel a zostuzeně se podrbal v dlouhém vousu.

Lord Ulldart chvíli mlčel a zíral do plamene. Promluvil zastřeným hlasem plným nejistoty.

„Dle rodových pravidel říše jsem pak dalším na řadě já. Ač mám přídomek Errol po babičce, jsem ve skutečnosti z Ras Pharas a tak právoplatný dědic. Pokud by tedy princ skutečně zemřel, což si nikdo nepřeje, ale o tom, že je naživu jistě nevíme, musel bych sebe a Vinnu (jeho milovanou ženu) nechat korunovat a z princezen učinit své svěřenkyň.“

Dveorg přikývl na znamení srozumění a raději už o této otázce nemluvil. Řešil raději sílu vojska, směřování posílů a vzájemné vztahy spiklenců. Po asi dvou hodinách řečnění se omluvil a vydal se spát. Lord Ulldart ho brzy následoval. Dnešního dne začali připravovat velké věci. Ale až toho dalšího se rozběhnou.

Ráno bylo zamračené a mrazivé. Dveorg ze sebe setřásl deku z ovčí kůže a sešel po polorozbořených schodech na pobožené nádvoří. Tam, kde se kdysi dávno konaly hostiny, svatby a novoroční šibřinky, nyní krákali havrani, všude páchla hniloba a smrt a mezi vyvrácenými kameny zlehka vyrůstal plevel. Uprostřed zbytků náměstíčka byla skupina

několika mužů, trpaslíků, dva kentaurové, několik kyklopů a tmavých mužů pouště. Všichni rozrušeně debatovali ve svých jazycích a gestikulovali. Dveorg se vměstnal do skupinky a prodíral se změtí těl, až se dostal k malému zavalitému trpaslíkovi s oříškově hnědými vlasy i vousy a velkou helmou s křídélky v ruce.

„Je čas. Musíme za lordem Ulldartem a pak se už musíme připravit na cestu. Povinnosti klanu volají,“ řekl Dveorg Krátkonoš. Druhý trpaslík se otočil a pousmál se. Jmenoval se Balwin Břichomluv a byl dle trpasličích měřítek ještě mladíčkem. I tak ale byl Dveorgovi již několik let dobrým společníkem a přítelem. A nyní ho měl doprovázet na jeho misi.

„Dobře, dobře. Mám sehnat Certwina?“ zeptal se Balwin nosovým hlasem.

„To bys měl. Vráťím se brzy, takže se s Certwinem připravte a počkejte u mola. Jasně?“ Balwin přikývl a Dveorg se opět vypotácel ven ze skrumáže, načež zamířil zpět do hradu za lordem Ulldartem.

Ten seděl u nyní již opuštěného jídelního stolu a jedl slaninu s notně okoralým chlebem, což zapíjel vínem zbylým z předešlého večera. Dveorg se mu při příchodu zdvořile uklonil a lord Ulldart mu úklonu oplatil.

„Čemu vděčím za tak zdvořilou návštěvu, můj příteli?“ zeptal se lord Ulldart.

„Přišel jsem se rozloučit před odjezdem a probrat pár maličností,“ odpověděl Dveorg a bez vyzvání si přisedl ke stolu k lordu Ulldartovi. Ten nic nenamítl.

„Mám se tedy společně s mými bratry vydat do Hrubého kamene, pak do Hvozdu a pak do Ras Pharas. Cestou mám sledovat situaci a pokusit se získat co nejvíce spojenců pro tvou věc. Otázkou ale je-jaká je tvá věc a co mi to všechno přinese?“

„Odpověď je jednoduchá-klid, mír a dobré svědomí,“ řekl lord Ulldart a neustal v jídle, „Klid, protože pomstíš trápení a vraždění svých bratrů a sester. Mír, protože s návratem starého pořádku přijde konečně do celé říše. A dobré svědomí, protože uděláš, co je správné.“

„A co trpasličí klan? Co to přinese jemu?“

„Moc. Moc o které jste nikdy ani neuvažovali. Stejně jako kdysi v Cirrdě zasedali nejmoudřejší bytosti všech ras a určovali směřování světa, tak tak budou nyní zasedat ve Vejeneji. Přijde období míru a prosperity.“

„A jak do toho zapadají skřeti...a draci...a ti ostatní?“ zeptal se Dveorg nepřesvědčeně.

„Až získáme zpět Vejenej, pak vytáhneme na skřety a zaženeme je zpět do jejich nor. Až to uvidí draci, tak zalezou zpět hluboko do středu Ostrovů lebek. A lebečáci-ti nikdy neopustí svoje vodní laguny.“

„Říkáš to hrozně přesvědčivě. Ale přesto...“ namítl Dveorg, ale lord Ulldart ho zarazil. „Nejdříve chci získat zpět svůj domov s tvou pomocí. Pak vyřešíme zbytek. Slibuji.“

Dveorg přikývl, postavil se a stiskl lordu Ulldartovi jeho silné ruce. Pak opustil jeho síň a vydal se k molu za svými muži.

Slova lorda Ulldarta ho příliš nepřesvědčila. Ale on byl jen služebníkem klanu. A co klan schválil, on nerozvrátí. Vždyť takto klan fungoval již stovky let!

Vydá se do Hrubého kamene a pak dál až do Ras Pharas. Splní přání lorda Ulldarta. A přitom ještě pomstí smrt svého dávného přítele. Jmenoval se Rakiš a byl nasazen na hledání „Zdroje“, artefaktu, jež nesmí nikdy být nalezen.

Rakiš byl zabit Mettelem Pucem, bastardím guvernérem Hvozdu se jménem šlechtice, které mu vůbec nepříslušelo. Jeho čin zůstal příliš dlouho nepotrestán. Rakiš byl Dveorgovým přítelem a on čekal na den, kdy ho bude moci pomstít. A ten den se s návštěvou Vejeneje velice přiblížil...

Na molu se Dveorg setkal s Balwinem Břichomluvem a Certwinem Sekeromlatem. Zatímco Balwin byl mladík s hustými hnědými vousy i vlasy, Certwin byl již zkušeným bojovníkem s dlouhým prošedivělým vousem a plešatějící hlavou. Byl celkem hubený (na trpasličí poměry-u lidí by byl se svými 140 kilogramy jistě považován za vypasence) a přes pravou stranu tváře se mu táhla rudá jizva, kterou utrpěl kdysi dávno při střezení trpasličího krále v Goinii. Byl to zkušený válečník s respektem po celých Trpasličích horách. A také muž trpasličího krále v této skupině.

Balwin dělal v moři žabky házením kamínku a Certwin ostřil svou lesklou sekyru. Dveorg oba pozdravil ve starém trpasličím nářečí a vysvětlil jim, že je čas vydat se k lodi čekající u mola. Byla to malá bárka s

mořskou pannou na přídi a několika sudy okurek v podpalubí. Ideální pro utajenou plavbu.

Když nastoupili na loď, přivítali je tři námořníci. Dva byli mladí vyzábílí plavčíci, poslední pak byl vysoký kapitán s hustým knírem a zlatým zubem.

Trpaslíci byli ohlášeni jako malá obchodní výprava a on s nimi i tak zacházel. Přivítal je a uvedl do kyselostí nasáklého podpalubí. Tam je pak nechal o samotě. Loď se ztěžka rozjela a vyrazila z Nomaru směrem do Vejeneje. Pomalu klouzala po hladině a slaná voda pronikala několika prožranými otvory přes podpalubí až do tváří trpaslíků. Ti se znechuceně natáhli na slámu a odpočívali.

Najednou se ozvala rána a do podpalubí vpadnul jeden plavčík.

„Chytili jsme piráta, pánové,“ zafuněl nedočkavě a vybídl trpaslíky, aby ho následovali. Ti na nic nečekali a vydali se na palubu.

Na ní postával kapitán s druhým námořníkem a pod jejich postavami se na zemi svíjela další postava. Byl to mladý muž, měl vyzáblou postavu a neúměrně dlouhý nos. Měl na sobě plandavé námořnické kalhoty a kazajku, na bosých nohou mu hnísal nehet na malíčku. Jinak nebyl ničím významný ani důležitý.

„Je to pirát, pane. Chtěl nás přepadnout a zabít!“ hlásil kapitán a kopl do muže na zemi.

„To není pravda! Já...jmenuji se Svann. Byl jsem osobním sluhou lorda Allistara a utekl jsem při obléhání Ras Pharas. Jenže...ehm, jenže nejsem dobrý námořník a nedopatřením jsem vrazil do Vaší lodi. Moc mě to mrzí, ale nebylo to myšleno jako pirátský čin. Opravdu mě to moc mrzí,“ začal se mladík obhajovat.

„Pane, žádám o povolení hodit toho piráta přes palubu. Okamžitě!“ zakřičel kapitán a kopl mladíka do žeber. Ten zaskučel bolestí.

Dveorg chvíli přemýšlel.

„Neuděluje se,“ řekl nakonec. „Takže ty jsi, Svanne, byl služebníkem lorda Allistara? Tak to bys nám mohl pomoci,“ řekl Dveorg a přešel blíže k vyděšenému chlapci. Ten sebou trhl.

„Udělám co budu moci, pane.“

„Výborně. Můžeš se postavit. Jsi od teď mým ctěným hostem. A nemusíš mi říkat pane. Jmenuji se Dveorg a mí kolegové se jmenují Certwin a Balwin,“ odpověděl Dveorg a pomohl mladíkovi na nohy.

„A kam plujeme, Dveorgu?“ zeptal se mladík jménem Svann rozpačitě.

„Do Hrubého kamene. A protože jsme cizinci bude se nám hodit tvůj výklad ohledně výběru nejbezpečnější cesty,“ řekl Dveorg, pousmál se a chytil Svanna okolo ramen. Svann se trochu zatřásl. Nakonec ale seznal, že není čeho se bát.

„Bude mi potěšením,“ řekl potichu a odebral se se svými novými společníky do podpalubí jejich lodi. Vracel se zpět do Vejeneje. A rozhodně ne se společností, jež tam jela na klidné prázdniny a sklenku trpasličího moštu...

Urilia a ostrov Palcát - zámořské teritorium Vejeneje, předtím Haenoru. Neklidné území obývané potomky divokých pirátů, jež byli celkem násilně „polidštěny“ a donuceni pod tíhou řádů a titulů přísahat věrnost. Lid na ostrově byl ale velmi hrdý a důsledný v prosazování svých práv a požadavků, kvůli čemuž mohl snadno přeběhnout k jakémukoliv nepříteli Vejeneje. Právě za vlády lorda Allistara jakožto protektora Vejeneje se zvedla velká vlna snahy o samostatnost a dokonce bylo podniknuto i několik nepodařených povstání. Vše pak tragicky vyvrcholilo po pádu Ras Pharas...

Svannova Velká kronika - Dějiny Vejeneje

III. Urilia

Po pláni vál suchý drsný vítr nesoucí v sobě vůni pomerančové kůry, manga, kokosového oleje a hlavně soli moře. Vysoké palmy se kývaly pod nápořem větru a vrhaly příjemný stín na okolní prostranství nemilosrdně spalované světlem.

Vejenyj z Dol Anastasu, nejmladší syn lorda Allistara, velkého lorda Protektora říše, si hověl pod palmou, líně se rozvaloval a žvýkal pomerančovou slupku, jejíž kousky plival kolem sebe. Byl nádherný letní den a on měl vynikající náladu. Korunovace jeho otce se blížila a on dostal konečně pozvánku a svolení opustit Urilii.

Ne že by Urilia nebyla nádherná. Jenže její krása klamala. Byla jako ta nejkrásnější žena, jež uspokojuje svého manžela, přičemž na ni za jeho zády čeká milenec. Urilia byla nádherně teplá, světlá, lahodná, ale také spalující, vášnivá a zákeřná. Místní lid v sobě nezapřel pirátské předky a důvěra k nim nemohla nikdy být příliš závratná.

Vejenyj se snažil proniknout do místních kruhů a pochopit mentalitu lidí, jenže nikdy se nedostal dál než k pokusům. A tak po čase snahu vzdal a začal si užívat svou politickou misi z jiné stránky. Ze stránky pohody, klidu a rozmařilosti. Střídal místní dívky po noci, pil jako ten nejotrkanější námořník a místo luxusu pokojů v sídle lorda Hanusse, starého pirátského kapitána a nyní držitele Ostrova Palcát a pána Urilie, dlel pod palmami u moře či v nízkých bambusových chatkách rozestavených v pěkných řadách podél pobřeží. Život zde ho bavil, ale cítil, že chce víc. Proto doufal, že na něj v Ras Pharas čeká další úkol. Úkol, kde dokáže své kvality.

Otec ho vždycky bral jako toho nejmladšího a nejzranitelnějšího a snažil se ho držet stranou veškerého dění. Nyní ale již byl Vejenyj dospělým mužem a chtěl do dění nejen vstoupit, ale přímo se na něm podílet. Chtěl zastávat nějaký úřad v Ras Pharas a mít vliv a moc získané svým jménem a svými skutky, nikoliv jen otcovými.

Jeho matka, dej jí Stvořitel sílu, mu kdysi šeptala, že dokáže velké činy a bude velkým mužem. A Vejenyj doufal, že nyní přichází ten čas. Věci

měl sbaleny již několik dní a již se nemohl dočkat lodi z Ras Pharas. Předtím ho ale ještě čekal oběd s lordem Hanussem a setkání s významnými partnery lorda Allistara. Pak večer v místním nevěstinci „U Skotačivé husy“ a pak...pak ho ráno vyzvedne bárka a on zamíří domů.

Při myšlence na oběd se Vejenyj podvědomě zadíval směrem ke slunečním hodinám na věži blízkého kamenného kostela. Ukazovaly 11hodin, takže měl ještě čas lelkovat a sbírat síly. Lorda Hanusse, muže prolhaného a slizkého jako úhoř s jeho zlatým zubem Vejenyj nemusel, za to jeho nohsledy s vulgární mluvou a neustálými historkami o přepadání lodí a zakopaných pokladech přímo nesnášel.

Urilia již několik desetiletí nebyla samostatným městem. Dříve patřila Haenoru, nyní Vejeneji. Ale místní stále vzpomínali na zašlou pirátskou slávu a dny, kdy Urilia budila strach. A při lamentování a popotahování si ani nevšimli, že nyní Urilia náleží k Vejeneji a ještě lépe k lordu Allistarovi. Ten přispěl nemalé peníze na stavbu lodí v místním přístavu a také na to, že lord Hanuss mohl nazývat sám sebe lordem a místo plavení na smradlavé pirátské lodi mohl všechny komandovat z luxusního mramorového paláce. Vejenyj se tak vždy musel při vzpomínání místních mocných uchechnout, protože věděl, že dny slávy Urilie jsou pryč a všichni ti muži jsou jen nostalgičtí blázni, kteří ale stejně dobře vědí, kde je moc nyní a snaží se jí pořádně odrbat. Sice legálně ale stále odrbat.

Vejenyj sebral ze země jeden spadlý pomeranč a hltavě se do něj zakousl, až mu šťáva vystříkla na bradu. Olízl se a pod dopady tepla a světla pomalu usnul.

„Vejenyji, jdeš pozdě na slavnostní oběd,“ ozval se hlas Malaka, Vejenyjova komorníka v Urilii. Vejenyj se rychle probral a protíral si oči.

„O kolik...o kolik jsem zaspal?“ zeptal se rozespálým hlasem.

„Když si pospíšíš, stihneš tam být před třetí,“ řekl Malak a už podával Vejenyjovi lesklou uniformu Dol Anastasu, kterou měl zatím pod paží. Vejenyj se rychle oblékl a rozeběhl se k paláci lorda Hanusse.

Tam již bylo sněženo a uklizeno. Lord Hanuss přecházel po hodovním sále a mračil se.

„Dalo se to od tebe čekat. Jsi velmi nezodpovědný a netolerantní mladý muž. Máš jediné štěstí za to, kdo je tvým otcem,“ řekl lord Hanuss cynicky příchozímu Vejenyjovi, načež ho chytl za rameno. „Musíme si promluvit,“ řekl a rozhlédl se po nyní vyprázdněné jídelně.“

„Poslouchám,“ řekl Vejenyj nevrle.

„Velmi jsme si vážili tvé přítomnosti zde,“ začal lord Hanuss, „a také nás velmi rmoutí, že nás opouštíš a vracíš se do Ras Pharas. Přítomnost tebe jako reprezentanta rodu z Dol Anastasu byla potěšením pro celý Palcát.“

„Výborně. Také jsem zde prožil nádherný čas, ale domov je domov. Jistě se ale nevidíme naposled,“ řekl Vejenyj, pokrčil rameny a pokusil se vymanit z nastalého sevření lorda Hanusse. Ten ovšem jeho rameno sevřel pevněji a začal opět mluvit. Nyní ale se zcela jiným tónem.

„Bohužel se ale události změnili, drahý Vejenyji. Tvůj otec udělal velkou chybu. Asi tu největší chybu, které se mohl dopustit. Jeho židle ještě nikdy nebyla tak vratká. Generál Paelon míří k Ras Pharas a vazalové tvého otce jakožto protektora Velké rady mu již nechtějí dále zachovávat věrnost.“

„Cože!“ Vejenyj překvapivě vytřeštil oči. Lord Hanuss pokračoval.

„Trpěli jsme tě tady jako vyslance, jež zaručí naši poslušnost. Ale nyní již nemáme být komu poslušni. Vejenej se řítí do občanské války, protože lord Allistar porušil úmluvu s generálem Paelonem. Mocichtiví lordi zase vystrkují růžky a jakžtakž sjednocená země se opět bouří. A toho my chceme využít...“

Za ty dlouhé měsíce tady jsi jistě slyšel mnoho příběhů z naší slavné minulosti. Byli jsme nezávislým ostrovem, o němž věděli lidé široko daleko. Z našich lodí šel strach a naši muži byli největší hrdlořezové Krvavého moře. Ovládali jsme obrovské území a žili stejně divoce jako umírali.

A pak přišlo porobení Haenorem. Naše samostatnost skončila a my se museli podvolit. A jak jsme jednou ohnuli záda, již z toho nešlo vycouvat. Využíval nás Haenor, vysál naše zlato i lodě a my byli jen pouhými válečnými námořníky bez hrdosti a prospěchu z kořisti. Pak nás uplatila Vejenej a my byli to samé, jen s větším majetkem a menší svobodou. Hlídali si nás jako oko v hlavě. Ale my nepřestali snít. Snít o naší dávné slávě a samostatnosti.

Palcát se nenarodil proto, aby byl někým ovládán. Byl narozen ke svobodě a moci! A Ras Pharas a tvůj otec nám nyní konečně dali šanci se k tomu navrátit. Slyš tedy nyní, že král Vejeneje, ani nikdo jiný, již není mým pánem. Já, Hanuss Zlatozub, se nyní prohlašuji králem Ostrova Palcát a přilehlých území. Vyhlašuji samostatnost na jakémkoliv jiném

království a přísahám krvavou mstu komukoliv, kdo naši samostatnost neuzná či zpochybní.“

Vejenyj se otrásl. Všechna tato slova ho hluboce mrazila. Navíc mu došlo, že nyní bojuje o svůj život. A tak se rozhodl zariskovat.

„Takže já jsem nyní váš rukojmí? Mám zajistit, že vás Vejenej neohrozí? Jste jen smradlavý piráti a brzy opět pokleknete před flotilou mého otce, Allistara, krále Vejeneje!“

Lord Hanuss se Vejenyjovým slovům rozesmál. Když jeho smích i následná ozvěna napříč síní ustali, lord Hanuss luskl prsty, načež se otevřeli všechny chody do jídelny a do ní se vrátilo na pět tuctů mužů. Většina z nich byli obchodníci a šlechtici, někteří pak bohatí majitelé loděnic. Pár mužů ale byli také námořní kurýři a poslové. Všichni hleděli na svého nového krále.

„Již nebudeme opakovat staré chyby,“ řekl lord Hanuss a pokračoval, „Dnes oficiálně opět povstává naše pirátská říše. A nebudeme do ní taht vaše „civilizované“ zákony. Ty, Vejenyji, nebudeš naším rukojmím, abychom si zajistili ochranu a bezpečí. Ty budeš naší první urozenou obětí, aby ty ostatní seznaly, že protivit se nám se nevyplácí a že zabijeme každého bez rozdílu-boháče i lůzu.“

Tvoje krev pokřtí naši znovuzrozenou říši. A také odčiní potupu od tvého lorda otce a zasadí mu těžkou ránu, aby generál Paelon viděl, že mu můžeme být věrnými spojenci.“

Vejenyj nevěděl, co říct. Před očima mu proběhl celý jeho krátký život. Měl tolik tužeb, tolik plánů...a teď to bylo všechno pryč. Lord Hanuss si vytáhl z pochvy na opasku zdobný meč se starými symboly Cirrady, zmáčkl Vejenyjovi rameno až mu v něm začalo mravenčit a prudkým trhnutím ho dostal čelem ke shrumáži nově příchozích spoluzrádců.

„A takto vstává naše říše! Z krve našich nepřátel a masa našich uchvatitelů! Sláva Urilii!“ křičel lord Hanuss.

„Sláva Urilii!“ odpověděli ostatní.

„Jebat s Urilii!“ vykřikl z plných plic Vejenyj a rozjíveně se zasmál. Lord Hanuss na něj vrhl pohled plný opovržení. Pak se pod odrazy světla zaleskla čepel jeho meče. Vejenyj zavřel oči a olízl si rty. Rameno držené lordem Hanussem vůbec necítil. Všechny smysly ho náhle opustily a on byl sám bezbranný proti přesile zrádců a jejich vůdci s taseným mečem. Už se nebránil. Jen čekal na poslední ránu na tomto světě. A ta přišla.

Náhle a s velkou razancí. A za ní druhá. Pak třetí a čtvrtá. Pátá již jen prolétla Vejenyji nad hlavou.

A tak se Vejenyj z Dol Anastasu, nejmladší syn lorda protektora Allistara z Dol Anastasu (a jeho nejnadanější potomek a možný dědic), s krvácející krční tepnou bezvládně sesunul na lesklou podlahu jídelny a zesnul v kaluži své vlastní krve a moči. V krátkém čase zasáhla Dol Anastas další tíživá rána. Lord Allistar ztratil již druhého syna...

IV. Haenor

V Haenoru právě končilo léto. Vzduchem vířilo chmýří z pampelišek, Světloňoška vrhala své světlo z posledních sil a hejna včel se shlukovala a bzučela ostošest. Zvířata klimbala pod dozrávajícími ovocnými stromy ve snaze skrýt se ve stínu před posledními teplými paprsky léta, komáři a mouchy se jim vrývali do kůže a sytili se jejich sladkou a horkou krví.

Arawn, král skřetů, zlobrů, pán Haenoru, Skřetích pustin a Opuštěných ostrovů, seděl na pařezu a mlčky pozoroval přírodu všude kolem. Právě v takovýchto chvílích mu Aššantí, jeho láska, chyběla nejvíce. Vzpomínal, jak se k němu tulila, jak se s ním třela. Její tělo hrálo jako ta nejteplejší kamna a její rty byly sladší než to nejsladší ovoce celého širého světa. Za její úsměv by Arawn dal cokoliv. Ale byl pryč. I Aššantí byla pryč. Arawn vyměnil jí a jejich lásku za meč, který mu má přinést slávu a udělat z něj největšího válečníka, který kdy žil.

Arawnovo srdce patřilo Drakobiji, stejně jako Drakobij patřil Arawnovi. Bylo jedním tělem a jednou myslí, všechny vzlety i pády si nesli společně. Stejně jako veškeré šrámy.

Arawn se podíval na ruku, kterou si zranil ve velké bitvě u Říčních pevností. Stále ho bolela, ale čas byl tím nejlepším léčitелеm a tak ji nyní pokrývalo jen několik silných strupů a nejhorší část rány, horkost, již pomalu ale jistě ustupovala do zapomnění.

„Ještě pár dní a budu zase při síle. Ještě pár dní a tažení pokračuje,“ řekl si Arawn a zadíval se na obzor. Cirrda, Vejenej, Svobodné země, to všechno bylo před ním. Bylo jeho osudem si ta místa podmanit, bylo jeho osudem je změnit na prach, stejně jako pomalu měnil Haenor.

Mnoho lidí Haenor opustilo a odplulo právě do Vejeneje. Mnoho lidí teď chybělo Arawnovi při stavbě lodí a vyzbrojování jeho jednotek. On ale ty lidi dostane zpět a získá z nich maximální užitek! Mohou se skrýt třeba na konci světa, ale před jeho hněvem a mocí není úniku!

Okolo Arawna proletěla se zabzučením moucha a posadila se na jeho holou hlavu. Arawn jí vztekle udeřil a vycenil tesáky. Nebylo pochyb, že život u lidí ho změnil. Když přicházeli noví skřetí rekruti, jež pocházeli z

čím dál větších hlubin Skřetích pustin, Arawn si dobře všímal toho, jak jsou tím divočejší a hloupější, čím jsou vzdálenější od moře a lidské civilizace. On a skřeti, které osvobodil z otrokářství, uměli lidskou řeč, znali lidské myšlení a pěstovali alespoň náznaky kultury. Skřeti z pustin však byli hloupí. Znali jen své primitivní domorodé jazyky, báli se denního světla a skrývali se pod kameny a jejich jedinými zbraněmi byli oštěpy z klů stepních koní a divokých tarrů.

tarro-zvíře podobné býku, velikost okolo 3 metrů, vyznačuje se dlouhými a těžkými kly, které musí stále tahat po zemi, u největších samců mají kly až 5 metrů na délku, tarrové žijí pouze ve Skřetích pustinách

Arawn věděl, že než je bude moci použít v bitvách, bude z nich muset něco udělat. Trochu je zkulturnit, dát jim návyky a také jim do hlavy vtlouct zápal pro věc. Pro Arawna nebylo horšího bojovníka než toho, který bojoval bez důvodu a bez motivace. Takové bojovníky nemilosrdně zabíjel a jen pohled na vojáka bez chuti se šourajícího po bojišti probouzel v Arawnovi bezmeznou zuřivost.

Dle Arawnových zpráv měl nyní k dispozici asi 10 000 skřetích a zlobřích veteránů. To byli vojáci, kteří již bojovali ve válce o Haenor nebo ještě lépe o město Haldagžád. Byli vytrénováni a vyzkoušeni těžkým bojem a Arawn se na ně mohl bezmezně spolehnout. Z těchto vojáků se také rekrutovali důstojníci a Arawnovi pobočníci. Samo povyšování byl beztak nápad Arawna, který dokoukal od haenorské armády. Skřeti jinak měli pouze klanové náčelníky, přičemž když náčelník padl, skřetí vojsko se rozuteklo a čekalo na někoho, kdo ho opět sežene dohromady. To již nechtěl Arawn připustit a proto rozdělil své nejzkušenější vojáky do jednotek o třech velitelích-jednom hlavním a dvou zástupcích. Když velitel padl, stále zbývali dva možní velitelé, kteří se, dle skřetích zvyklostí, o velení utkali. Při takovém souboji většinou jeden aspirant padl a druhý zvítězil, v tom případě mu pak Arawn přiřadil další zástupce z jeho nového útvaru. A takto to mohlo jít až do omrzení.

Další věc, kterou zavedl Arawn, byl polní lékař. Dříve skřeti nechávali mrtvá těla svých spolubojovníků na bojišti, aniž se starali, zda spolubojovník náhodou ještě nedýchá. Arawn to ale změnil. Sestavil skupinu z bojácných, nepohyblivých a válkou poznamenaných skřetů, kteří chodili po bojišti, hledali přeživší (ty pak primitivně ošetřili v případě, že by pak mohli být dále užiteční) nebo obírali mrtvé bratry o

zbroj a brnění, které se využilo pro nové rekruty. Systém to byl vynikající a Arawn byl na sebe velmi pyšný. Pochyboval, že i Chiarag by dokázal vymyslet něco takového.

Nyní tedy měl Arawn 10 000 vojáků připravených k boji s tím, že minimálně polovinu jejich poštu nyní cvičil z rekrutů ze Skřetích pustin a dalších 1 000 skřetů čekalo v pustinách na nalodění do ukořistěných haenorských válečných lodí. Ty se budou Arawnovi velmi hodit při dalších výbojích, kdy bude muset překonávat rozbouřené moře. Po Haenoru zdědil 20 velkých bitevních lodí, 5 sloužících k převážení vojska a zásob a 4 lehké fregaty, jež se dali použít jako průzkumné lodě pro posádku tří skřetů nebo, při nejhorším, jednoho zlobra. Skřeti pak ještě disponovali několika vory a prožranými čluny, ty ale nebyli dobré ani k rybaření na mělčině, natožpak k přesunutí armády. Arawn je měl v plánu v zimě využít jako topivo nebo jako materiál na stavbu skromných dřevěných příbytků pro nově příchozí. Zvířecích kůží, z nichž si skřeti obvykle robili obydlí, měl totiž Arawn poslední dobou zoufalý nedostatek a i to málo, které měl, bylo potřhané a mnohdy zahnívajících.

Nebylo pochyb, že Arawn buď před příchodem zimy zamíří na tažení do Vejeneje, tedy do teplejšího kraje směrem k poušti, nebo že bude muset obydlet vyrabovaná města Haenoru či vybudovat u jejich hradeb improvizovaná přístřeší pro nedočkavé vojáky.

To ale bylo naštěstí daleko. Nyní pozvolna končilo léto, vzduch voněl po kvetoucích růžích a v hladinách potůčků se odráželo klidné a jasně modré nebe. Arawn se natáhl na prohřátou trávu a začal klimbat. Vše bylo nyní v jeho rukách a on nechtěl nic zanedbat. Byl totiž na prahu největší války dějin. Války, která navždy změní mapu světa a ukončí věk lidí...

ROK 431 p.v.S.

KRÁLOVSTVÍ VEJENEJ

Události odehrávající se po pádu Ras Pharas a dobytí Haenoru skřetím králem Arawnem

V. Ras Pharas

Mohutná silueta města Ras Pharas, v čele s velkou věží katedrály, se odrážela na hladině Krvavého moře, nad níž se zvedala šedivá oblaka první ranní mlhy. V docích skřehotali rackové, jejichž křik budil námořníky, kteří pomalu začínali náklad zboží do svých lodí, jež se měli za několik hodin vydat všemi směry napříč celou Jihozemí. Ztichlými ulicemi města pochodovali strážé s jasným úkolem udržet klid a pořádek za každou cenu. Na kopcích v domech elity hořely celou noc svíce a neutichaly hlasy. Z trosk královského paláce a sídla Velké rady se valil dým.

Mercion se tiše procházel po nábřeží, přičemž mířil směrem k vypálenému elfímu háji. Po všech strastech a nebezpečnostech byl zpět doma. Návrat mu trval šest dlouhých let, ale nakonec dokázal a jeho noha opět stanula na rodné hroudě. Ta se ale od doby jeho odchodu hodně změnila. Městem nyní brázdili vojáci s emblémem planoucí Světloňšky, tj. se symbolem generála Paelona. Nejvýznamnější budovy a místa ve městě lehly popelem a v troskách ještě stále leželo a hnilo několik desítek těl. Elita města i říše byla rozprášena, někdo byl uvězněn, někdo unikl nechaje veškerý majetek k dispozici pro rabování. A nad městem se pak ještě k tomu všemu vznášel zlověstný mrak, který jako by oznamoval, že to nejhorší má ještě přijít.

Mercion vždy snil o návratu, ale právě nyní měl pocit, že si na něj vybral tu vůbec nejhorší možnou chvíli. Byl v Ras Pharas teprve chvíli, ale již jasně cítil jeho neklid a nerozhodnost spojenou s očekáváním něčeho „velkého“. Něčeho co viselo ve vzduchu.

Ať tak či tak, Mercion přišel vykonat pomstu. Jeho první zastavení bylo ve věznici, kde zlikvidovala Hyriana, syna lorda Allistara. Hyrian se Mercionovi vždy jen vysmíval a při jejich posledním setkání se ho lstí a pomocí přesily pokusil zabít. Od té chvíle byli s Mercionem nepřáteli na život a na smrt s tím, že z tohoto nepřátelství mohl vzejít jen jeden vítěz. A tím se stal Mercion. Udeřil a započal svůj plán pomsty. Hyrian byl mrtvý, ale měl být jen předzvěstí mnohem větších věcí. Než se ale do nich mohl Mercion pustit, potřeboval spojence.

V poslední době měl dost času přemýšlet a plánovat. Nyní zbývalo jen myšlenky převést na činy.

Nejvěrnějším z vazalů Mercionova otce, krále Anduira I., byl bezpochyby lord Vakchus, svrchovaný pán města Caelia. Lord Vakchus byl starý a vážený muž obdivovaný pro své válečnické schopnosti, věrnost až za hrob a silnému smyslu pro pravdu a čest. Byl vždy věrným služebníkem krále a proto i nepohodlným mužem pro lorda Allistara. Ten ho postupně vyštval od dvora, ale zcela zbavit se ho nedokázal. Po převratu a uvěznění Berethora byl lord Vakchus vyzván, aby přijel do Ras Pharas a poklekl před Velkou radou. On však odmítl a opevnil se na svém hradu i se svou armádou věrných. Takto pak odolával až do teď, kdy o něj generál Paelon a jeho pohůnci při plenění Ras Pharas ztratili zájem. Pokud mohl někdo Mercionovi pomoci jak radami, tak vojensky při cestě za pomstou a navrácení trůnu zpět právoplatným vládcům, byl to lord Vakchus.

Jeho muži by ale nestačili a navíc Caelia byla od Ras Pharas dosti daleko, proto Mercion potřeboval další spojence. Jedním z nich měl být jeho strýček, lord Ulldart z Errolu, který miloval starého krále i jeho děti. Jenže lord Ulldart byl v exilu ve Svobodných zemích a Mercion neznal způsob, jak se s ním spojit, aby zůstal utajen.

Další možností pak byli trpaslíci a elfové. Elfové byli před lety poraženi hned v zárodku své rebelie, Mercion by je ale mohl přesvědčit, že je čas na odvetu proti režimu. Trpaslíci se pak snažili zachovávat neutralitu za každou cenu, avšak Mercion si u nich získal jméno porážkou

golema a přátelstvím s Irakem. Možná by se díky tomu dali trpaslíci zviklat...

Dále Mercion uvažoval o lordu Tarosovi, mocném muži z Vysočiny a prý nejbohatším lordu Vejeneje. Jenže lord Taros byl příliš daleko a Mercion ho vůbec neznal. Stejně tak neznal ani lordy z Přímoří, z nichž polovina věrně sloužila lordu Allistarovi, ale ta druhá demonstrativně opustila království nebo na lodích ohrožovala a olupovala dol anastaské obchodní bárky.

Poslední možností pro Merciona byla Shuria, jeho láska. Ta mohla získat podporu svého otce a jeho vojáky. Ani Mercion ani ona však neznali situaci v Cirrdě, navíc ji Mercion nechtěl vystavovat nebezpečí.

Z těchto úvah tak vyšel na prvním místě lord Vakchus, dále pak trpaslíci a elfové, nakonec lord Taros a lord Uldart. Mercion se s těmito možnými spojenci teď jen musel spojit a dohodnout. A pokud se dohoda podaří, konečně může s pomocí armády svrhnout generála Paelona, jeho zrádné pohůnky i lorda Allistara, který byl od počátku největší zhoubou Mercionovi rodiny a na kterého dopadne největší tíha spravedlnosti. Teď stačilo jen dojednat alianci a vyrazit do boje.

Bohužel byl nyní Mercion sám samotný ve svém rodném městě, u sebe měl jen trochu zlata a několik listin a v hlavě kupu vzpomínek, plánů a nápadů. Všechno ostatní nechal před cestou v Cirias Maeras. Tam bylo bezpečno a tam se také chtěl Mercion po dokončení svého osudu vrátit. Chtěl žít stranou intrik a válek a společně se Shuriou vychovávat svého malého chlapečka Varra a jeho nádhernou sestřičku Ariel. Po ničem netoužil víc než po pohledu na svou mladou a krásnou rodinu. Nejdříve ale musel vykonat pomstu. A ta dlela v Ras Pharas.

Aby se mohl Mercion vůbec dostat do svého rodného města, potřeboval vhodnou kamufláž.

Nemohl prostě přijít a jako jakýkoliv jiný obyvatel projet hlavní bránou či přijet do přístavu. Jeho jméno a tvář prozrazovali příliš a Mercion se zkazků dobře věděl, že lord Allistar po něm společně se svými muži dosud nepřestal pátrat.

Zprávy o pohybu armády generála Paelona směrem k Ras Pharas tak Mercion uvítal. Rozloučil se Shuriou a dětmi, které nechal v bezpečí

paláce nedaleko Cirias Maeras, a vydal se směrem k jednomu z mnoha narychlo vzniknuvších táborů, kde nyní generálovi lidé najímali námořníky na cestu. Ta měla být zahájena jen za několik málo dní a generál potřeboval mít vše připravené.

K podmanění lorda Allistara i města se rozhodl ihned po pádu Haenoru a vše chtěl mít hotovo do pouhopouhého měsíce. Tedy stavbu armády, pohyb k městu a jeho vlastní získání. Mercion si byl jist, že v nastalém zmatku jeho podoba ani jméno nikoho z míry nevyvedou a když se navíc skryje pod vojenskou helmu, snadno s vojskem za zády pronikne do města. Tam už pak může vojsko opustit a vydat se vlastní cestou.

A tak se nechal najmout v přístavu nedaleko velkého města Torra a jako prostý voják Mer-ci-on vyplul k Ras Pharas. Tam se při vpádu ztratil ve válečné vřavě a pronikl do města, kde se i přes 5 let nepřítomnosti brzy zorientoval a skrz hustou síť spleťtých uliček se dostal až ke vchodu do městské kanalizace. Kanalizace byla vlivem zmatků ve městě nechráněná a Mercion se mohl snadno pomocí nechráněného vstupu dostat dovnitř, několik metrů pod zem, kde v několik metrů širokých korytech proudily místní splašky z centrálních sběren všude po městě přímo do Krvavého moře.

Mercion odhodil do proudu svou měděnou přilbici s emblémem generála Paelona, zlatý kyrys, nárameníky i těžký železný štít. V ruce si nechal pouze krátký zahnutý meč a na sobě volné hnědé kalhoty i bílou košili. Z malého měšce, který měl za pasem již od vyplutí z Torry, vytáhl šátek, který si obvázal okolo hlavy až mu splýval pod temeno. Po šátku vytáhl ještě podivnou směs barevných jíků, již si nakreslil pod očima slabé stíny. Díky tomu všemu jeho obličej náhle změnil vzhled a on se pak, po návratu z kanalizace zpět na silnici, snadno vmísil do poplašeného a klopýtajícího davu. Z něhož vyšel až pozdě v noci, kdy začal ve věznici kout svou pomstu.

Po jejím započetí byl Mercion v Ras Pharas odkázán sám na sebe a na vše, co se od svého odchodu z města naučil. Jeho cílem bylo osvobodit bratra Berethora, pokud přežije vojenské běsnění, a pomstít se lordu Allistarovi. K obojímu však vedla ještě neuvěřitelně dlouhá a spleťtá cesta. Zvláště proto, že Mercion neměl ani ponětí o věcech, které se právě jako o závod děly hned vedle něj.

Generál Paelon, rozložený na oválné podušce a s břichem politým od kyselého vína, pyšně pozoroval obličej posla. Posel byl nevelký muž s havraními vlasy a bledou pletí. V ruce nesl štos listin-zpráv z Ras Pharas pro generála Paelona.

„Nuže, čti,“ řekl po dlouhém mlčení poslovi generál Paelon. Posel se ale začal prapodivně kroutit a ošívat, přičemž generál na něj zíral udiveným pohledem. Celou situaci nakonec musel zachránit až Izak Pesti, Paelonův velvyslanec v Ras Pharas a prostředník mezi generálem, který stále dlel na své korunní lodi v Krvavém moři, a jeho vojenskými veliteli, jež nyní dohlíželi na město Ras Pharas.

„Pane, ten posel je němý. Dovolte mi přečíst Vám nejnovější zprávy,“ řekl Izak Pesti a hluboce se uklonil.

„Dobře, dobře. Tak už čti!“ řekl generál nedůtklivě a probodl posla pohledem. „A ty vypadni! A nauč se mluvit!“ zakřičel na něj. Nebohý posel na nic nečekal a opustil prostornou kajutu generála, nyní sloužící také jako zasedací a přijímací místnost.

„Můžeš začít,“ vybídl generál Paelon Izaka Pesti a začal upřeně poslouchat jeho hlášení.

Z něj se dalo po shrnutí vytáhnout pár důležitých věcí. Syn lorda Allistara, lord Hyrian, byl zabit ve své věžeňské cele. Nikdo neví, kdo ho zabil, ani proč. Dále se děly věci ve Velké radě.

Ta byla svolána ihned po obsazení Ras Pharas vojsky generála, přičemž byla donucena mu přísahat poslušnost. Poté byla uznána za vrcholný samosprávný orgán Vejeneje podřízený pouze osobě generála Paelona Tarastara. Ten se v listině, přečtené v nouzovém zasedacím sídle Velké rady, prohlásil za „ochránce Vejeneje, Svobodných zemí, Pirátských ostrovů a právoplatného vyvoleného osvoboditele Haenoru, jemuž musí všichni vzdát hold a uctívat ho“.

Po tomto formálním aktu, jehož cílem bylo ukázat požadavky generála, přišlo na řadu samo fungování Velké rady. Ta předtím neměla daný počet členů, jen stanovený nejnižší počet členů z jednotlivých oblastí říše-Ras Pharas a okolí, Jižní marky, Severní marky, Přímoří, Vysočiny a Ostrova Palcát s okolím. Ten počet zněl-minimálně pět zástupců z každé oblasti-celkem tedy mohla mít Velká rada minimálně 30 členů. Generálovi lidé ovšem přišli s razantní změnou, protože po obsazení Ras Pharas mnoho lordů uteklo nebo bylo zabito. Mnoho jich

také dlelo v exilech anebo stále nepodpořili vládnoucí režim. Proto namísto toho generál zavedl nejvyšší počet členů Velké rady, což bylo nejvýše 20 zástupců z každé oblasti-celkem tedy 120 členů. Minimálně počet záměrně zrušil, pouze stanovil, že pro veškeré hlasování musí být počet přítomných lichý. Následně generálovi lidé přijali od všech, jež se dostavili na schůzi Velké rady, formální přísahu věrnosti a poslušnosti. Nakonec tak přísahalo 21 členů značně ochorelé Velké rady.

Jako další bod programu proto generál dosadil do rady čtyři své důvěrníky a formálně sesadil lorda Allistara z Dol Anastasu za „snahu o rozvrácení království a zneužití majetku království“. Lord Allistar tak již nebyl předsedou, stal se jen formálním členem, navíc zavřeným ve vězení. Z těch, jenž mohli opravdu zasedat, udělali generálovi lidé nositele funkcí, od těch zcela bezcenných po funkce nezbytné k fungování říše. Ty největší funkce samozřejmě dostali lidé nejvěrnější Paelonově věci.

Lord Beoren z Napleosu a lord Grimweld z Jelkaly byli zvoleni místopředsedy Velké rady. Lord Beoren místopředsedou pro obchod, lord Grimweld pro armádu. Post předsedy nechali generálovi lidé schválně neobsazen, protože na něj chtěl formálně usednout sám generál Paelon. Ale to až ve chvíli, kdy u sebe bude mít „Zdroj“ a za zády armádu draků, aby mu pomohla konečně Vejenej srovnat do latě.

Zatím však bylo vše spojené s Velkou radou dohodnuto. Poslední věcí, kterou ještě generálovi lidé stihli, bylo, že propustili z věznice Groleona, velitele ras pharaských stráží. Groleon pak musel pokleknout a přísahat poslušnost Velké radě, načež mu byl jeho titul vrácen a s ním i jeho svoboda. Generál Paelon to nechal učinit nejen proto, že Groleon byl věrný, udatný ale i lstivý a zákeřný, hlavně však proto, že byl již jednou pokořen a pod tíhou lekce od generála nebyla šance, že by v dohledné době pokoušel vzburcovat své jednotky. Stejně mu ale pro jistotu generál stanovil ozbrojený „doprovod“ skládající se ze tří cirrdských vojáků věrných Paelonovi, kteří by při ohrožení od Groleona okamžitě jednali a svrhli ho z pozice.

Toto všechno hlásil Izak Pesti generálovi. Toto všechno vymyslel generál se svými poradci těsně před dobytím Ras Pharas. Toto všechno se nyní ve Vejeneji uvedlo v platnost a on se tak stal jejím vládcem. Sice zatím držel jen Ras Pharas a okolí, ale jeho armáda byla, poslána o

vejenejské loďstvo, obrovská a bylo otázkou času, kdy padne i zbytek znesvářeného království. To ovšem ale muselo počkat. Protože právě nyní se generál chystal vyplout do Vejeneje a získat pro sebe „Zdroj“.

Snil o tom již několik let, prakticky od chvíle, kdy mu Miani vyvěštila, že pokud získá „Zdroj“ bude on, generál Paelon Tarastar, nejmocnějším mužem světa, před kterým pokleknou všichni od západu k východu a že jeho jméno nebude nikdy zapomenuto.

Při vyslovení věštby byl mladým obtloustlým důstojníkem a sloužil daleko v poušti. Od té chvíle ale upřel pohled na jih Jihozemě, kde prý, dle legend a záznamů, měl ležet „Zdroj“. Vše obětoval jeho nalezení a nyní měl k němu blíže než kdy jindy. Věštčyně Miani, kterou si později vzal, mu určila jako místo úkrytu „Zdroje“ Haenor. Nyní měl generál dost lodí na to, aby se k Haenoru vydal a pomocí svého vojska potlačil skřety. Pak už mu nic nebránilo získat „Zdroj“ a hned po něm si pro sebe již regulérně a bez ústupků a intrik zabrat celou Jihozemí.

Generál Paelon se nemohl dočkat chvíle, kdy bude nejmocnějším tlustým mužem, kterého svět kdy poznal.

Ještě několik hodin po odchodu vojenské posádky generála Paelona a především jeho velvyslance Izaka Pestiho to v dočasném sídle Velké rady - dříve zasedací místnosti cechu kupců - pořádně vřelo.

To, že sem velvyslanec přišel s vojenskou silou jako důkazem nadřazenosti, spolu s tím, že generál prakticky jmenoval znovu celou Velkou radu a od každého jejího člena, předtím jeho lidmi důkladně prověřeného, si nechal slíbit poslušnost, znamenalo, že tento tlustý muž byl nyní pánem říše. Ač to zatím nebylo jasné na první pohled a ač to zatím veřejně nevyhlašoval.

Znamenalo to také, že vláda lorda Allistara z Dol Anastasu, trvající dlouhých pět let, skončila a že éra po sametovém převratu v Ras Pharas se nyní změnila na éru v područí generála Paelona. A naděje na změnu byla v nedohlednu.

Generál svým rychlým útokem proměnil téměř polovinu největšího města Jihozemě a zároveň hlavního města Vejeneje v prach, přičemž zajal většinu vejenejských šlechticů a ulice obsadil svými věrnými vojáky. Aby toho nebylo málo, poté generál sebral veškeré vejenejské loďstvo, které

vybavil nabíjecími zbraněmi-vejenejským know-how- a, snad jako projev povýšenosti a výsměchu, přitom sám generál ani jednou nevytáhl paty ze své velitelské lodi daleko v Krvavém moři, kde přijímal své velvyslance a vydával rozkazy bez nutnosti vystoupit na pevninu. Prostě jen přišel, vyplenil, rozkradl, nastavil pořádek a chtěl opět odejít. Tentokrát mířil do Haenoru, kde chtěl (podle věštby, kterou mu kdysi dávno řekla ta jeho nharská coura jen proto, aby ji náhodou nezabil jako její soukmenovce) najít artefakt „Zdroj“ a ovládnout svět. To znělo již na první poslech pošetile a šíleně, ale nikdo neměl sílu ani moc generálu Paelonovi vzdorovat.

Také proto se nyní prozatímní sídlo Velké rady třáslo strachem a zděšením. Všichni mocní lordi napjatě očekávali na odjezd generála, aby právě oni mohli uchvátit moc. Jejich armády se dle rozkazů, vyslaných z Ras Pharas přes posly, houfovaly před hrady a pevnostmi a čekaly na rozkaz k postupu.

Nebylo pochyb, že až generálova velitelská loď zamíří společně s dalšími k Haenoru, ve Vejeneji vypukne dlouho oddalovaná občanská válka. Což generál ještě umocnil tím, že nejmenoval předsedu Velké rady, tedy nyní nejmocnější post v celém království. Na ten si dělalo zálušk příliš mnoho mocných mužů a generál nechtěl nikoho vyvýšit ani upozadit. Což ale paradoxně všechny muže smrtelně urazilo a byli kvůli tomu ještě více nesmiřitelní.

Atmosféra byla tak hustá, až by se dala krájet. Všichni čekali na odjezd generála s vojskem, aby pak, byť jen kvůli nepatrnému popošťouchnutí, započali válku o moc, čest a slávu.

A nečekali jenom členové Velké rady. Kromě nich čekalo na svou šanci i mnoho odpadlíků a zrádců, stejně jako velká skupina přívrženců staré monarchie dlejší ve Svobodných zemích. Tato skupina měla dokonce před ostatními již mírně navrch. Začala totiž již jednat a hledat spojení. A to jak mimo, tak i uvnitř samotného znesvářeného království...

Izak Pesti seděl nervózně na křesle vyhrazeném pouze pro předsedu Velké rady Vejeneje. Křeslo bylo po dobytí města generálem Paelonem přeneseno z rozbořeného starého sídla Velké rady do nynějších

prozatímních prostor malého paláce cechu kupců. Nyní stálo pod okny do velkého sálu, jež zel celý prázdnotou.

Generál Paelon Tarastar dobyl velké město Ras Pharas, aniž by se dotkl nohou země. Vše řídil ze své lodi v Krvavém moři-včetně dobytí města, vyplnění a restaurování vládnoucích vrstev. Když bylo, dle jeho úsudku, vše potřebná zařízeno, sebral generál nově získané loďstvo, zverboval muže ochotné pro něj válčit (které vyplatil zpětně získaným zlatem z ras pharaské pokladnice), naložil nabíjecí palné zbraně a vydal se do Haenoru. Tam na něj, dle slov jeho milenky Miani Tarastar, čekala „sláva, bohatství a osud“. Generál se mu rozhodl jít naproti a jediné, co stihl před odjezdem, proběhnuvším měsíc po dobytí Ras Pharas, bylo, že nainstruoval Izaka Pestiho, aby ho zastoupil v dohledu nad nepoddajnou šlechtou.

„Musíš je držet pod krkem, a pokud se podaří nadechnout, musíš je náležitě přidusit. Rozděl moc a nedopusť, aby jí někdo získal příliš. Pamatuj, že hlavní moc mám být já, tedy nyní ty, jakožto vládnoucí síla po dobu mé nepřítomnosti. Dbej na to, ať mi předáš po mém návratu jednotnou a zabezpečenou říši. Opatruj se, příteli,“ řekl mu generál Paelon, když si ho těsně před odjezdem pozval na svou velitelskou loď, kde mu udělil titul správce provincie Vejeneje (tak byl ale titul znám pouze generálu a jeho blízkým spojencům, pro všechny ve Vejeneji byl Izak Pesti nezávislým pozorovatelem zmocněným generálem Paelonem). Poté si generál s Izakem připil na úspěch svého tažení a ukázal mu svého nového společníka.

Tím společníkem byl šlechtic, syn lorda Allistara, lord Rolland z Dol Anastasu. Byl vyhublý, zarostlý šedým vousem, bledý a v ústech mu chybělo několik zubů. Přesto se ale pokoušel tvářit urozeně a suverénně. Izak ale dobře věděl, proč lord Rolland odjíždí a proč vůbec získal od generála dar dalšího života, ač byl usvědčeným zrádcem a podrývačem moci Velké rady.

Lord Rolland byl jediným zbylým synem svého otce a mohl se tak ukázat jako cenná pojistka. Kdyby totiž nastali v Ras Pharas problémy, mohl Izak Pesti v krajním případě osvobodit lorda Allistara, aby opět spravoval město. Ne však pro svůj prospěch, ale pro zachování života svého posledního žijícího syna. Pokud by zklamal, Rolland by zaplatil životem. Nebo by jím zaplatil lord Allistar a Rolland by ho po svém návratu nahradil v ras pharaské cele.

To byl tedy pravý důvod záchrany jeho života a jeho nenadálé výpravy.

Společně s generálem, jeho ženou Miani, spoustou sloužících a lordem Rollandem, pak cestovala ještě Triara, bývalá milenka lorda Allistara a nyní „dvorní dáma“ generála, a několik malých chlapců i dívek, což byli „hosté“ (doopravdy však rukojmí) od šlechticů zajatých v Ras Pharas po jeho dobytí. Většinou to byli mladí chlapci okolo deseti až patnácti let a dívky od dvanácti do osmnácti, jedinou výjimkou byl Maek, již bezmála třicetiletý syn lorda Sallora z Reveranu. Jedinými rody, jež nedodali žádného ze svých příbuzných jako „hosta“ byli rody z Ras Pharas, s ním spřízněný rod z Errolu a rod z Caelie, obecně považovaný za rod zrádců, nad nímž byla vyhlášena klatba Velké rady a měl být de facto všemi prostředky přinucen k poslušnosti v novém pořádku v říši. Ostatní rody pak byly donuceny zaplatit „daň míru“, aniž však bylo jasné, jak dlouho tento mír, v době nepřítomnosti generála Paelona, vlastně vydrží.

Jeho mužem ve městě byl nyní Izak Pesti, ale město se již týden muselo starat o svůj chod bez přítomnosti většiny z generálových mužů, jež odpluli do Haenoru, a staré mocenské vrstvy začaly opět vystrkovat růžky. Nyní sice ve městě nikdo nepodněcoval nepokoje, Izak Pesti ale svou duší diplomata a stratéga cítil, že hrozba není daleko. Zbývalo jen čekat, z jaké strany přijde.

Za své doby zrání jsem zažil mnohé. Stal jsem se svědkem mnoha událostí měnících svět, viděl jsem bitvy, které již nikdy nezapočnou a také jsem se seznámil s těmi největšími hrdiny celé Jihozemě. A mezi ně řadím také Dveorga Krátkonoše, vousatého trpaslíka, jehož jsem mohl (což pro mě bylo velkou ctí) nazývat svým přítelem.

Dveorg Krátkonoš byl pravým vyslancem svého lidu-byl tvrdý, neústupný, věrný a vousatý. Díky tomu jsem si ho oblíbil a, i přes mé stáří a vetché kosti, ho stále jednou za čas navštěvuji v obrovském mauzoleu vystavěném trpaslíky v Hrubém kameni na jeho počest.

Svannova velká kronika - Dveorg Krátkonoš

VI. Hrubý kámen

Dveorg se svými muži nechal loď zastavit u skalisek vzdálených ještě pár kilometrů skrz hory od samého počátku města Hrubý kámen. Nechtěl nežádanou pozornost, protože jeho úkol byl tajný a navíc potřeboval získat alespoň pár příslibů spojenectví, než celý podnik rozjede ve velkém.

Kapitán lodi dostal slíbenou odměnu, načež se uklonil, vyložil cestující i náklad, a urychleně zmizel i se svou lodí zpět k Mořské bráně. Nechtěl se rozhodně do ničeho zaplést a Dveorg to jen schvaloval. Přišla nešťastná doba a nikdo neví, co z ní vzejde. Proto je pro prosté lidi, trpaslíky a možná i pro elfy lepší držet se stranou a vyčkávat. Ne však pro Dveorga Krátkonoše! Ten dostal úkol a na svou čest vůdce Trpasličího klanu ho splní.

Balwin, Certwin a Svann se vykoupli ve slané mořské vodě a navlékli si prosté šaty námořníků, které ještě před odjezdy vyměnil Dveorg s kapitánem lodi za jejich oplátovaná brnění. Trpaslíci sice svá brnění, sekery i přilbice zbožňovali, ale nyní nebyla správná chvíle pro jejich nošení. Díky převleku se z celé čtveřice stali nuzní tuláci procházející se horami a jejich pravé počínání tak zůstalo skryto. I tak ale Certwin, Balwin, Svann i Dveorg měli pod bílými umaštěnými košilemi pásek a pochvu s nabroušeným nožem (Dveorg pak měl na zádech ve speciálním pouzdře několik malých zašpičatělých ostrých železných projektilů nazývaných trpaslíky nun-čaky).

Dveorg neměl ani ponětí o tom, co se děje v největším městě světa, v Ras Pharas. Svann, bystrý to mladý hoch, ho seznámil s mnoha událostmi z poslední doby od nemoci krále Anduira přes zmizení prince Merciona do Hvozdu po pád lorda Allistara. Dveorg napjatě poslouchal a ukládal do paměti. Jen při zmínce o cestě prince Merciona do Cirrdy sebou Dveorg trochu trhl. Vzpomněl si totiž na mladou elfku s nemocným mužem, kteří hledali „Zdroj“. To se ovšem neslučovalo se zájmy trpaslíků a tak museli nastoupit věčnou cestu vykoupení.

„Bylo možné, že ten muž, kterého jsem nechal zemřít v poušti, byl princ Mercion? Mám i já podíl na téhle patové situaci?“ proletělo náhle Dveorgovi hlavou.

„Ne. Já jen dělал to, co bylo nezbytné pro můj lid. Můj král i mí bratři to schvalují a tento akt považovali za nezbytný,“ odpověděl si ihned ve snaze zahnat špatné svědomí. To ale stále někde v koutku jeho mysli přebývalo. Dveorg ho ale protentokrát oslabil a odehnal. Mohl přesunout myšlenky k jejich cestě.

„Do Hružova dorazíme nejdříve na zítřejší poledne. Tedy v případě, že půjdeme celou noc,“ řekl Dveorg. Certwin i Balwin souhlasně přikývli, Svann se znechuceně rozhlédl po okolních horách a kopcích. Ty byly doslova všude. Čtveřice stoupala vzhůru po kamenitých svazích bez konce, přičemž pod nimi byly jen dorážející vlny moře a malá oblázková pláž. A když konečně vystoupili vzhůru, nebylo to o nic lepší. Všude okolo nich byly nekonečné pásy hor, celé okolí bylo porostlé jen mechy a lišejníky a oni sami procházeli skrz hustou studenou mlhu. Svann nemohl uvěřit, že někde pod nimi se nachází pole, louky nebo lesy. Sám totiž viděl jen mlhu, mlhu a ještě jednou mlhu.

„Máš splín z mlhy?“ zeptal se Svanna věčně dobře naložený Certwin.

„Tohle je úplně kulový. To nejni žádná pravá mlha,“ přidal se do hovoru Balwin. Ten neměl jazyk vůbec tak uhlažený jako Certwin. Na rozdíl od něj byl ale mladší a o trochu více přívětivější k „cizákovi“, jak trpaslíci Svanna nazývali. Dveorg, vůdce skupiny, pak povětšinou kráčel sám v čele, mumlal si pod vousy a jakýchkoliv debat, krom debat o velikostech diamantů a o nejlepším trpasličím dolu, se neúčastnil.

„To u nás, myslím v Goinii, je mlha tak hustá, že se dá nabrat lžící. A ptáci, nekecám, jsou z ní tak zmatení, že se vzájemně srážej a padají na zem jak balouny,“ pokračoval Balwin.

„Jak dlouho ještě půjdeme tou mlhou?“ zeptal se Svann nejistě.

„No. Když jsem tady byl naposled, ta mlha nás zavedla až do Hružova. To je předměstí Hrubýho kamene. Tam se ti bude líbit,“ řekl Balwin a šťouchl Svanna do žeber. Gesto to bylo možná přátelské, ale provedené s takovou silou, že se Svannovi žebra málem rozskočila.

„Myslím, že se udusím. Je tady příšerný vzduch, nedá se vůbec dýchat!“ zalamentoval Svann.

„No jo mladej, nesmíš tolik žvanit a víc vydechovat. Takhle hele,“ řekl Balwin a silným zabafáním předvedl Svannovi jednu z lekcí trpasličího

přežití v horách. Svann se pokusil o totéž, ale pouze se zakuckal. Všichni tři trpaslíci se rozesmáli.

„Ty jsi mi pěkně chlápek. Doufám, že tvoje jediná užitečná vlastnost není žvanění. Jinak tě můžeme rovnou nechat v Hrůzově jako přísadu do polívky,“ řekl zpředu se vynořivší Dveorg načež zase zmizel v mlze. Svann zhluboka polkl a zbledl.

„Neboj. On tě jen škádlí. My trpaslíci jsme sice nedůvěřiví k cizákům, ale svý kámoše si hýčkáme,“ uklidnil rychle Svann Balwin a říhнул si.

„To je tím povětrím,“ vysvětlil hned.

„Hlavně, že nemáš větry,“ dodal kysele Certwin. Svann si nemohl pomoci a musel se rozmluvě trpaslíků pousmát.

„Alespoň, že jsem přes to přeže všechno v dobré společnosti,“ pomyslel si a zkusil opět zablatat hustý vzduch jak ukazoval Balwin. Tentokrát se mu povedlo, až ucítil, jak se mu jeho plíce nadouvají. Náhle mu bylo dobře a byl lehký jako pírkó.

„Vzhůru do Hrůzova, ať je tam co chce. Jsem Svann a vedu tři trpaslíky. S nimi jsem nejen v dobré společnosti, ale i v bezpečí,“ pomyslel si a zrychlil krok. Blížila se noc a mlha zvolna ustupovala.

Trojice trpaslíků a Svann po dlouhém pochodu skrz zasněžené vrcholky hor začala konečně scházet dolů, směrem k zplacatělému kopci, umístěném mezi ostrými vrcholy, kde se rozkládalo trpasličí město Hrubý kámen. Trpaslíci Svanna sice ujišťovali, že cíl je již nedaleko. Svann jim ale s každým dalším kilometrem věřil méně a méně.

Pak náhle sešli z jednoho kopce na malou pláň hustě porostlou stromy.

„Tohle již určitě musí být les nedaleko od Hrubého kamene,“ ozval se Certwin.

„Souhlasím. Byl jsem tady teda zatím jen jednou a to ještě jako trpasličí kluk,“ ozval se Balwin, kterému tehdy prý bylo jen necelých třicet a byl tak brán mezi trpaslíky stále jako pouhé dítě, „ale přesně takovejhle les si pamatuju. Nebo skoro takovej.“

Dveorg si nepřítomně poslechl slova obou trpaslíků, přičemž celou dobu stál a zíral na stromy. Najednou se sehnul, sebral ze země kámen a

hodil ho přímo proti jednomu z nich. Ten se, proti všem přírodním zákonitostem, uhnul.

„Pochybuji, že ty stromy měly tenkrát oči a chodily,“ řekl klidně Dveorg a vytáhl od pasu sekeru. Ostatní trpaslíci ovšem zbraň neměli, a tak společně se Svannem ustoupili směrem zpět k vrcholku, odkud před chvílí přišli.

„Jsou to stromovci a čekají tady na nás,“ řekl Dveorg a kroužil sekerou ve vzduchu v jednom velkém kruhu. Několik stromů vedle něj se začalo třást a syčet. Pak některé ze stromů s velkou námahou vytrhly ze země své kořeny a začaly je náhle využívat k podivnému plazení se po trávě. Plazení směrem k Dveorgovi. Dveorg ale zachoval klid, jen stále točil ve vzduchu sekerou.

„U nás doma jsem porazil smečku ligrů¹, kteří byli dobré tři metry velcí a měli zuby dlouhé jako je moje ruka,“ řekl klidně Dveorg.

„Takže vy mě rozhodně nemůžete vystrašit!“ zakřičel a prudce sekeru zarazil do země. Několik pohybujících se stromovců sebou šklublo, ale stále se prapodivně plazili dál směrem ke Dveorgovi.

Svann celou situaci napjatě pozoroval, aniž si všiml, že se Certwin a Balwin vzdálili. To, že byli pryč, si uvědomil teprve tehdy, když se vrátili a každý držel v ruce dlouhý klacek s naostřenou špičkou.

„Je načase sehnat nějaké dříví na zátop!“ vzkřikl Certwin a vrhl se mezi plazící se stromovce. Balwin nezůstal o nic pozadu. A tak se Svannovi naskytl nádherný pohled na trpaslíky bušící do obrovských, jistě minimálně pětimetrových, stromů se žhnoucíma očima ukrytýma v dutinách vypadajících jak vyklovaných od datlů, jež se kolem sebe neohrabane oháněly dlouhými větvemi. Ač byla stromů přesila, malí trpaslíci mezi nimi pobíhali a poskakovali tak dlouho, dokud z původně menšího lesíků nezbyla jen pláň s několika desítkami popadaných stromů se zcela vyrvanými kořeny pokrytými podivným žlutým slizem.

„Ten sliz je výborný na zakládání ohně,“ řekl zkoprnělému Svannovi Dveorg a ihned mu to i ukázal, když přímo z jednoho z blízkých padlých stromovců učinil hořící táborák.

¹ ligr - míšenec tygra se lvem žijící na Velké poušti

„Škoda, že se nedají jíst. Ale alespoň je z nich teplo,“ ozval se Balwin a přitáhl si dalšího mrtvého stromovce blízko k plápolajícimu ohni, kde ho použil jako lavici.

To už se ale vytratil Certwin, aby se jen za několik málo minut vrátil s dvojicí roztomilých králíčků, kterým zakroutil krkem. Balwin je u ohně vmžiku stáhnul z kůže a pak už nic nebránilo tomu, aby si na nich po opečení nad ohněm pochutnali.

„Trochu se prospíme a zítra ráno opět vyrazíme. Myslím si, že Hrubý kámen již opravdu není daleko,“ řekl Dveorg a, snad aby šel ostatním příkladem, usnul u ohně kolébavým a uchrápaným spánkem. Svann, Balwin i Certwin ho brzy následovali.

Probudili se teprve, když již Světloňoška pevně zářila na obloze. Trpaslíci si pročesali dlouhé vousy, Svann si vyšťoural se zubů zbytky králíka, načež se vydali na další cestu.

Do Hrubého kamene přišli za brzkého odpoledne a to po hlavní cestě končící přímo u hlavní brány. Tu, dle vyprávění Certwina a Balwina Svannovi, zpravidla hlídala dvojice trpasličích stráží. To ale možná platilo za vlády krále Anduira. Nyní totiž byla u brány celá jednotka trpaslíků a v lese, několik metrů od cesty, pak číhali ochočení vlci s trpasličími jezdci pro případ nutného zásahu.

Dveorg jdoucí po celou dobu v čele průvodu, došel k prvnímu trpaslíkovi, pokrytém od hlavy až po paty v železném brnění, a dle trpasličího zvyku si sundal přilbici a odplivl si pod nohy. Trpasličí strážce pozdrav oplatil.

„Co zde chcete?“

„Jmenuji se Dveorg Krátkonoš, jsem vůdcem Trpasličího klanu, a toto jsou mí přátelé.“

„I ten člověk?“

„I ten člověk.“

„Důvod návštěvy našeho města?“

„U všech praotců!“ zaláteřil Dveorg, „Kam se jen poděly dobré mravy? Dříve by stačilo přijít na návštěvu jako trpaslík za trpaslíkem. Dnes ale musíme udávat důvody návštěvy, jinak si můžeme zase jít po svých jako nějaká horská verbež.“

„Promiňte, pane,“ omlouval se trpasličí strážce. Přese všechno byl Dveorg členem Trpasličího klanu, organizace mezi trpaslíky nejvíce vážené a uctívané. Každý malý trpaslík se chtěl v dětství stát členem klanu a jen těm nejodvážnějším a nejmoudřejším se to vyplnilo. „Nahlásím...řekněme...zdvořilostní návštěvu u vladyky. Správně?“ řekl strážce.

„Výtečně,“ odpověděl mu Dveorg a opět si uplivil na znamení rozloučení. Strážce si uplivil taktéž, načež zmizel za velkou železnou bránou do města. Za pár okamžiků ale již byl zpátky.

„Vladyky je velmi poctěn vaší návštěvou a již se nemůže dočkat, jak vás přivítá. Následujte mě, prosím,“ řekl strážce uctivě a celá čtveřice nově příchozích ho následovala skrz velkou železnou bránu do trpasličího města. To se rozlézalo po úpatí horských vršků až po svahy svažující se dolů ke skaliskům u moře. Procházeli kolem malých jednopatrových stavení s jen několika málo okny a dveřmi, kterými nikdo vyšší než metr neprošel se zvednutou hlavou. Minuli několik uliček plných překvapených trpaslíků, trpaslic i trpasličat, jež kovali v kovárnách, prali prádlo či se honili v úzkých štěrkovaných uličkách. Nakonec se zastavili na malém náměstíčku s kašnou uprostřed a strážce zaklepal na dveře velkého domu, který se od ostatních odlišoval tím, že měl dvě patra s okny vykládanými zlatem a diamanty a také tím, že měl vstupní dveře vysoko nad hlavu Svanna a na nich se skvěl nápis VLADYKA HRUBÉHO KAMENE.

„Kdo tam?“

„Ctěný Dveorg Krátkonoš,“ představil se Dveorg. Dveře se zavrváním pootevřely, takže skupinka mohla vstoupit. Trpasličí strážce zůstal hlídat u dveří.

Ocitli se v široké hale s masivním dřevěným stropem, kamenným stolem se spoustou židlí a s vysokým trůnem přímo u stěny naproti dveřím, kde stál mezi dvěma okny a světlo z nich se odráželo od diamantových schůdků. Na trůně seděl podsaditý trpaslík s dlouhými bílými vousy a plešatou hlavou. Měl namalovány silné černé stíny a na lesklé hlavě měl nasazenou pozlacenou ratolest. Byl to bezpochyby vladyka. U jeho trůnu pak postávala čtveřice po zuby ozbrojených trpaslíků v černé plátované zbroji s přilbicemi na hlavách a se sekerami v rukou.

„Vítám tě, Dveorgu Krátkonoši, veliteli Trpasličího klanu. Co tě k nám přivádí?“ zvolal ze svého trůnu vladyka. Dveorg, Balwin i Certwin se hluboce uklonili. Svann je rychle následoval. Za svůj život toho o životě trpaslíků v Hrubém kameni mnoho přečetl, skutečnost ho však přesto zaskočila. Taková nádhera, takové bohatství. Nebylo divu, že lord Allistar bažil po jejich městě. Bohužel pro něj už ale nestihl dát povel k jeho získání. Zase ale naštěstí pro všechny ostatní, zvláště pak pro trpaslíky Vejeneje.

„Jsem zde ve věci hluboce pracovní. Mohu blíže?“ otázal se Dveorg.

„Jistěže. Ty i tví přátelé jste mými hosty,“ řekl vladyka, ale nikomu neuniklo, jaký zlý pohled vrhl na Svanna.

„Nemusíš se bát. On je náš přítel a dluží nám svůj život,“ řekl Dveorg. Vladykův výraz povolil a Svann si trochu oddychl.

„Jsem zde jako velvyslanec lorda Ulldarta, pána z Errolu a pretendenta trůnu,“ začal Dveorg vysvětlovat. Vladyka si podepřel bradu a poslouchal.

„Já a mí bratři jsme dostali úkol shromáždit jednotky k sesazení režimu generála Paelona a jeho posluhovačů. Než se lord Uldart vydá na cestu do Ras Pharas, aby navrátil pořádek, chce mít jistotu, že bude mít doma dostatečnou podporu.“

„Jsi ušlechtilý trpaslík a já ti důvěřuji. Proto mi řekni- co z podpory lorda Ulldarta budeme mít? A co z ní máš ty?“

„Dobře vím, že jste se již pokoušeli bojovat s lordem Allistarem a že vaše akce selhala. Nyní ale budete mít mnohem větší podporu, a pokud zvítězíme, již žádný král Vejeneje si nedovolí přijít k vašemu prahu a vybírat daně. Hrubý kámen bude svobodným územím, a kdo by to byl býval neuznal, ten ať pozná ostří mé sekery!“

„Dobrá, dobrá,“ přerušil vladyka Dveorga. Jeho hlas byl pořád studený a nejasný. „Chystali jsme se bojovat již před pěti lety. Společně s elfy a lidmi z Bažiniště. Jenže naše povstání bylo prozrazeno, elfí armáda pohybující se z Hvozdu byla zmasakrována, jejich město Yuiria bylo vypáleno a my, jež jsme naštěstí ještě nedokončili zbrojení a nespáchali tak faktické provinění, jsme byli pokutováni ročním výnosem z našich dolů a také decimací, kdy měl každý desátý trpaslík odejít z Hrubého kamene sloužit lordu Allistarovi do Ras Pharas. Od toho nás ale zachránil můj předchůdce, statečný vladyka, jež raději polkl jed, než aby něco

takového připustil. Můžeš nám garantovat, že to nyní bude jiné? Bezpečnější?”

Dveorg na chvíli zamrzl. Brzy se však dostal k sobě a začal hovořit.

„Lord Ulldart má podporu pánů Svobodných zemí i mnoha lordů Vejeneje. Naše armáda bude mnohokrát vyšší než ta vaše a elfů. Navíc je lord Allistar plně ovládán generálem Paelonem, jež si co nevidět přijede pro své lodě. Dle našich špehů totiž jeho úmysly zahrnují kromě Vejeneje i Haenor.“

„Nechci vás zklamat,“ řekl vladyka smutně, „ale věci se po dobu vaší cesty hodně změnili. Lord Allistar je nyní ve vězení, generál dlí v Ras Pharas a celá říše je na prahu občanské války. Jak chcete v takovéto chvíli získávat spojence,“

Dveorg, Balwin, Certwin i Svann byli hodně zaraženi. Byli na moři jen krátce, i tak se ale stalo tolik věcí.

„Omlouvám se, ctěný vladyko, potřebuji čas na promyšlení nových poznatků a uvědomění lorda Ulldarta,“ řekl Dveorg a i se svými společníky opustil sídlo vladyky. Venku pak všichni zapadli do prvního hostince do toho nejzapadlejšího koutu a zírali do prázdna.
